

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 313

Het geheim van een Uitvinder.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL . SINGEL 326 . AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

HET GEHEIM VAN EEN UITVINDER.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Om een gestolen brood.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan
NICK CARTER No 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband

Het was een triestige dag in het begin van de lente, en de maand Maart deed haar naam van grilligste van alle maanden eer aan, daar sneeuwbuien elkander onophoudelijk met zonnenschijn afwisselden, toen twee heeren langs Old Bailey liepen, een straat in het alleroudste gedeelte van Londen, waar nog de maffe geur schijnt te hangen van eeuwenoude processtukken, die er smuieren in de archieffkasten in het Paleis van Justitie, en in de tallooze advocatenkantoren welke men in deze buurt vindt.

Men ziet hier bijna niet anders dan leden van de balie, grijze rechters, jeugdige substituuts, advocaten en hun drom van schrijvers en klerken, die, gewapend met hun onvermijdelijke actentasschen, haastig voortloopen, als voortgejaagd door een onzichtbare macht.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, maar het leek wel, of het nimmer dag zou worden, zoo donker en dreigend waren de sombere straten van Londen.

De twee heeren liepen zwijsend naast elkander voort, als onder den neerdrukkenden invloed van hun

Raffles No. 313.

omgeving — de morsige straat, de eeuwenoude, als vermoeid tegen elkander leunende huizen met hun smalle ramen en donkere portieken, de grijze gevels, en de groene horren, welke voor de meeste ramen gelijkvloers waren bevestigd om het inzien te beletten.

Maar daar begon het eensklaps weder fel te hagelen, en een aandrijvende wolk scheen bovendien nog sneeuw in haar schoot te bergen.

De hagelsteen geeselden de straat, die in oogenblik geheel verlaten was, want iedereen zocht schuiling, om zich voor dien zondvloed te beschermen.

De oudste der beide heeren, groot, welgevormd van leden, met een ernstig scherp geteekend gelaat, keek om zich heen.

De twee wandelaars stonden juist voor een der poli-tierechtbanken, waarvan men er te Londen honderden aantreft, en welke ten doel hebben kleine delicten, zooals straatschenderij, burengerucht, dronkenschap en kleine diefstallen onmiddellijk te berechten, zonder den

rompslomp van papier waarmede de grootere zaken gemeenlijk gepaard gaan.

— Laat ons hier maar binnegaan, Charly, zeide de oudste der beide heeren, wij kunnen wachten tot de bui is overgedreven, en wie weet kunnen wij wel getuigen zijn van een of ander belangwekkend geval?

De beide heeren traden dus de sombere, holle vestibule van het kleine gerechtsgebouw binnen, waar een agent met de handen op den rug heen en weder liep, die hun echter vrij liet passeeren, want deze terechtzittingen zijn openbaar, en ieder die er lust in heeft kan er getuige van zijn, natuurlijk voor zoover de ruimte dit gedooft.

Zij volgden een donkere gang, door een naargeestig gaspitje verlicht, sloegen een hoek om, en zagen nu recht voor zich een dubbele deur, die eveneens door een agent bewaakt werd.

— Is er plaats voor ons, agent? vroeg een der heeren vriendelijk.

— Plaats, mijnheer? Ik geloof dat gij van morgen de eersten zijt, antwoordde de man, terwijl hij de deur open hield voor de deftig gekleede heeren, en hen met eenige verwondering nastaarde, toen zij zich een plaatsje uitzochten op een der voorste voor het publiek bestaende banken in het eenvoudige, trieste rechtzaaltje.

Er hing een naargeestige stilte, ofschoon er een zestal personen aanwezig waren behalve de zooveen binnengetreden bezoekers.

Een daarvan was de rechter-commissaris, de tweede was zijn griffier, de derde en vierde waren twee politieagenten, de vijfde was de beklagde, een oud ineengeschrompeld mannetje met een vuurrooden neus, en dat op zijn beenen wankelde, en de zesde was een oude vrouw, die op de achterste bank rustig zat te slapen, en hier blijkbaar een toevluchtsoord had gezocht omdat het hier warm en droog was.

De rechter was juist bezig met nadenken na het verhoor, want hij leunde achterover in zijn stoel, en scheen met den blik iets aan de zoldering te zoeken.

De twee agenten stonden naast den beklagde, en wachtten geduldig, tot de rechter zou hebben gevonden wat hij zocht, de griffier kauwde op het achter-einde van zijn pen, met een verveeld gezicht, en nu en dan een geeuw smorend.

Toen wendde de rechter met een ruk het hoofd naar den beklagde, en zeide:

— Ben je al meer dronken geweest, beklagde?

— Nooit, Edelachtbare — nooit van mijn leven: antwoordde het mannetje bevend.

— Met uw welnemen, Edelachtbare, de man staat te liegen, zeide een der agenten, hij is al herhaaldelijk voor geweest. Zijn vrouw heeft geen leven, hij brengt alles naar den lommerd om aan geld voor drank te komen.

De rechter schudde het hoofd, zuchtte eens, en zeide met slappe stem:

— Twee shillings of een dag!

De dronkaard werd weggeleid.

De agenten behoefden niet eens af te wachten of hij de boete zou kunnen betalen, want zij kenden het mannetje, zij wisten wel dat hij geen penny in den zak had, en, al had hij dat wel, veel liever een dag zou „brommen”, dan het kostelijk geld weg te schenken, dat hij veel beter aan drank kon besteden!

Daarna verscheen er een vrouw met een gemeen gezicht, waar in twee zwarte oogen schitterden, beschuldigd, dat zij een buurvrouw met een bezemsteel op het hoofd had geslagen.

Weder een paar vragen en een op onverschilligen toon gegeven antwoord, daarop weder de vlakke stem van den rechter:

— Dat is de tweede keer dat gij wegens handtastelijkheden voor mij verschijnt, vrouw Green! als het nog eens gebeurd zal ik er een groote zaak van maken! Vier shillings of twee dagen!

De vrouw bromde iets tusschen de tanden, wierp driftig een geldstuk voor den griffier neder, en kon nu heengaan.

De rechter verschoof zijn grooten hoornen bril eens, de twee agenten verdwenen, en keerden even later terug met een ouden man.

Hij was een grijsaard van omstreeks zestig jaar, misschien wel jonger, maar zijn haar was spierwit, evenals zijn lange, verwarde baard.

Zijn oogen stonden hol, en zijn wangen waren ingevallen, maar er lag een onmiskenbare adel op dit geelaat — de adel van het intellect!

Hij liep eenigszins gebogen, en het leek wel of hij nu en dan struikelde.

Hij hield zijn oogen strak op den vloer gevestigd,

en over zijn buitengewoon bleek gelaat liep nu en dan een zenuwachtige rilling.

De rechter had waarschijnlijk in deze kleine, sombere zaal, reeds heel wat verschillende gezichten van beklagden gezien, maar nu keek hij toch met eenige verwondering in zijn blik naar dezen man, zeer eenvoudig gekleed, en die er toch in het geheel niet uitzag als een arbeider.

— Treed voor het hekje, beklagde, zeide hij.

De man deed een paar wankelende stappen vooruit, en greep zich aan de leuning van het kleine hekje vast.

— Gij zijt hier nog nooit geweest, voor zoover ik weet, hernam de rechter. Uw naam?

— James Duncan! kwam een doffe stem.

— Ouderdom en plaats van geboorte?

— Cheffield — 1867.

De rechter keek den beklagde verbaasd aan — deze man, met zijn spierwit haar en zijn gebogen rug, was slechts iets ouder dan vijftig jaar?

Hij wendde zich tot de agenten en vroeg:

— Wat is er met hem?

— Een brood gestolen, Edelachtbare; op heeterdaad betrapt, antwoorde de man.

— Uit een winkel?

— Neen, uit een kar die een oogenblik onbeheerd stond.

De rechter trok zijn wenkbrauwen een paar malen hoog op, verschoof zijn bril een paar malen zeer snel, en wendde zich toen tot den beklagde met de vraag:

— Bekent gij het feit.

— Ja, mijnheer!

— Wat kan u daartoe bewogen hebben?

— Honger!

Een oogenblik bleef het zeer stil in de rechtzaal.

Dat antwoord was reeds herhaaldelijk op deze plek gegeven, maar in den mond van dezen ouden man had het een nog noodlottiger beteekenis naar het scheen.

De stem van den rechter had een vriendelijken klank gekregen, toen hij hernam:

— Zijt gij werkloos.

— Sedert eenige jaren, mijnheer! Ik ben maar voor weinig dingen geschikt, ziet gij — en ik ben te oud om nog iets nieuws te leeren!

— Zijt gij gehuwd?

— Neen, mijn vrouw is sedert lange jaren dood!

— Maar hebt gij dan in het geheel geen familie, die zich uw lot aantrekt.

— Ik heb een dochter — en dat is alles. Zij is zeer ziek, en om haar stal ik het brood!

Weer bleef het een oogenblik stil in het lage, bedompte rechtzaaltje.

De rechter schraapte eenige malen zijn keel, schoof toen met een ruk zijn bril op zijn voorhoofd, keek den ouden man doordringend aan, en zeide:

— Luister eens, James Duncan — het is zeker de eerste maal dat gij zoo iets gedaan hebt, en ik zal u ditmaal vrijlaten met een ernstige vermaning, om u niet weder aan andermans goed te vergripen!

— Neem me niet kwalijk, dat ik u in de rede val, edelachtbare, liet nu de zware stem van een der agenten zich hooren, maar ik moet u zeggen, dat deze man voor juist hetzelfde feit twee maanden geleden terecht heeft gestaan, toen gij ongesteld waart.

De rechter scheen een weinig gesticht te zijn over deze mededeeling, en wierp den agent een boezen blik toe, die echter niets anders had gedaan dan zijn plicht — en die wellicht over misdaden anders dacht dan zijn edelachtbare.

Hij trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het tafelblad en hernam toen:

— Dat spijt mij, beklagde — dat spijt mij werkelijk meer dan ik u zeggen kan, ik ben nu wel genoodzaakt de wet toe te passen — twee shillings of een dag.

De grijsaard, met de beide blauw-gederde handen op het hekje steunend, scheen iets te willen zeggen, maar de woorden bleven hem in de keel steken. Hij boog diep het hoofd, hief toen een hand in een gebaar van wanhoop op, en mompelde toen bijna onverstaaubar:

— Geld heb ik niet — gij moet dan maar doen wat de wet u gelast!

Hij wendde zich om, en de agenten traden op hem toe om hem te steunen bij zijn wankelenden gang.

Maar lang voor hij de deur bereikt had, liet een heldere stem zich hooren, die riep:

— Ik vraag versooning, edelachtbare — het is immers een vreemdeling vergunt, de boete te betalen, als beklagde zelf daartoe niet bij machte is?

— Zeker, mijnheer! antwoordde de rechter haastig, blijkbaar zelf zeer verheugd over deze oplossing. Niets

kan u beletten om dien armen man twee shillings te schenken.

De oudste der twee heeren die zooeven waren binnengetreden — want hij was het, die zooeven gesproken had — trad op den griffier toe, en legde het geld voor hem neder.

— Gij kunt gaan, beklagde, zeide de rechter op zachten toon, en ik hoop van harte dat ik u hier nooit meer zal terugzien.

James Duncan had een snellen blik geworpen op den man die zooeven de boete voor hem betaald had, en

deze had in twee donkere schrandere, maar door den honger holle oogen gekeken.

Maar aanstonds sloeg de grijsaard zijn blik weder neer, en strompelde heen.

Hij was vrij!

— Hem na, Charly! zeide de oudste der beide heeren op zachten toon.

Zij stonden op, maakten een buiging voor den rechter, en verlieten snel en zacht de zaal.

Die twee mannen waren John Raffles, de gentleman-inbreker, en zijn trouwe vriend Charly Brand.

JE Cigaretten-merk is
DUBEC 3.

HOOFDSTUK II.

De honger.

Toen de beide onafscheidelijke vrienden de vestibule bereikten, troffen zij daar den grijsaard aan.

Deze wendde zijn blikken naar Raffles, en hij scheen hem dadelijk te herkennen.

Hij deed moeizaam een stap in zijn richting en mompelde:

— Vergeef het mij, mijnheer, dat ik u nog geen dank heb gezegd voor uwe vriendelijkheid — mijn gedachten waren elders en mijn hoofd is wat ledig, ik zou gaarne...

Maar de oude man kon niet verder spreken.

Hij bracht een trillende hand aan het hoofd, deed een stap vooruit, tastte als een blinde voor zich uit, en zou toen zijn neergevallen, als Raffles hem niet in zijn krachtige armen had opgevangen.

De arme oude man was in zwijm gevallen.

Er kwam aanstonds een agent toeschieten die op meewarigen toon zeide:

— Wilt gij dat wij den ouden man even naar de wachtkamer brengen, mijnheer?

— Neen, dat is niet noodig — ik zal wel voor hem zorgen — wij zullen hem naar huis brengen, tenminste als hij zijn adres bij zich heeft.

Hij opende de jas van den bewustelooze, nam er zijn portefeuille uit, en zocht er even in.

Spoedig had hij een enveloppe gevonden waarop het adres van den grijsaard vermeld: James Duncan, May Flower Street 27.

Hij deed de portefeuille weder in den zak, en wendde zich tot een agent met de vraag:

— Zoudt gij niet zoo goed willen zijn, even een huurauto te fluiten.

— Aanstonds, mijnheer, antwoorde de agent, en hij snelde haastig weg.

Een oogenblik later klonk het schrille gefluit door de sombere, oude straat.

Er verliepen een paar seconden voor de huurauto voor het gerechtsgebouw stond.

Raffles en Charly hadden den ouden man opgenomen, en droegen hem nu voorzichtig naar buiten.

Zij tilden hem in de auto, waar zij hem zoo gemakkelijk mogelijk neervlijden en Raffles gaf den chauffeur het adres op.

De man keek bedenkelijk, want het was een heel eind uit de buurt, maar de belofte van een goede fooi verrichtte wonderen.

De agent sloot het portier, en de auto zette zich in beweging.

— Waardoor zou die arme oude man zoo plotseling het bewustzijn hebben verloren, vroeg Charly Brand, nadat hij den grijsaard gedurende eenige oogenblikken aandachtig beschouwd.

— Vraag je dat nog? Van honger natuurlijk, antwoorde Raffles, en er verscheen een bittere glimlach om zijn lippen. Mijn God, in welk een tijd leven wij toch, dat iets dergelijks nog altijd mogelijk is, dat er geen voedsel is voor allen, jong en oud, krachtig en door het leven versleten!

Hij had de vuisten gebald, en een oogenblik glom er een woeste blik in zijn grijze oogen.

Toen vervolgde hij op wat zachteren toon:

— Die rechter was een braaf man. Hij beseftte tenminste waardoor die ongelukkige tot zijn daad gedreven was — en men kon zien dat het hem aan zijn hart ging den stakkerd te moeten veroordeelen. Maar het moest onmogelijk zijn, dat zich zulk een geval kan voordoen.

— Deze man behoort zeker niet tot de arbeidersklasse, hernam Charly, met een blik op de eenvoudige zwarte kleeding van den grijsaard.

— En toch verricht hij handenarbeid — of hij gaat althans met gereedschap om, zeide Raffles, terwijl hij naar de handen van James Duncan wees, welker vingers vierkante en eeltige toppen hadden, ofschoon het dui-

delijk te zien was, dat hij zijn handen zoo goed mogelijk onderhield.

— Ik zou wel eens willen weten wie hij was! hernam Charly na eenige oogenblikken.

Raffles antwoordde niet, maar stak zijn hand weder in den binnenzak van den bewusteloze en haalde er de portefeuille weder uit. Hij bekeek nogmaals de enveloppe, welke hij reeds eenmaal in de handen had gehad, en zag dat zij bedrukt was met een bekenden firmaam.

Hij bedacht zich niet lang, maar ontvouwde den brief die in de opengescheurde enveloppe stak, en die slechts weinige regels bevatte.

„In antwoord op uwe aanvraag moeten wij u mededeelen, dat wij van uw uitvinding tot onze spijt geen gebruik kunnen maken.”

De brief was ondertekend door den chef van een bekende machinefabriek. Raffles deed den brief weder in de enveloppe en zeide zuchtend:

— Een uitvinder dus! en misschien wel een van die ongelukkigen die nimmer iets bruikbaar uitgevonden hebben en met een idee fixe behept zijn! Nu, wij zullen het wel zien, want ik ben voornemens, mij het lot van dezen armen man aan te trekken.

— Zooals je je het lot van duizenden anderen hebt aangetrokken, Edward, zeide Charly, terwijl hij den Grooten Onbekende een blik van innige verwondering toewierp!

— Daarover praten wij niet, zeide Raffles kortaf, ik doe niets anders dan wat ik als mijn plicht beschouw — en het is waarlijk niet veel zaaks! Ik kan niet het millioenste deel verrichten, van wat er gedaan moet worden! Maar zie, daar slaat onze vriend de oogen op!

Inderdaad, James Duncan had zijn oogen geopend, en wierp een verdoofden blik om zich heen.

Hij scheen de beide heeren niet aanstonds te herkennen en vroeg:

— Wat is er met mij gebeurd?

Raffles nam de vermagerde hand van den ouden man in de zijne en antwoordde toen:

— Gij zijt zoeven flauw gevallen. Houdt u vooral rustig, gij zijt nog zeer zwak.

— Zwak? Men zou het om minder zijn! hernam Duncan met een bitter lachje. Ik heb in drie dagen zoo

goed als niets gegeten en mijn arm lief kind niets anders dan een homp brood.

— Vreeselijk! kwam Charly zachtjes.

De oude man had weder de oogen gesloten en leunde met bleek gelaat tegen den wand van de auto.

Hij sprak niet meer, maar nu en dan bewogen zijn lippen, alsof hij in zichzelf aan het spreken was.

Raffles en Charly wisselden een blik met elkander, welke boekdeelen sprak.

Er werd verder niet meer gesproken, tot de auto stilhield voor een oud huis in de May Flower Street.

De oude man was weder half in zijn bewusteloosheid terug gevallen, en Raffles en Charly moesten hem steunen bij het verlaten van de auto.

De eerste zond den chauffeur weg, na den man een goede fooi te hebben gegeven.

De deur werd geopend door een klein meisje, dat blijkbaar in het huis thuis behoorde en het groepje met groote verschrikte oogen aankeek.

— Kent gij dezen ouden man, kindlief? zoo wendde Raffles zich tot het jonge meisje.

— Ja zeker mijnheer, dat is mijnheer Duncan, van de vierde verdieping.

Raffles wierp een blik op de steile trap en vervolgens op het door honger uitgeputte lichaam van den uitvinder.

Daarop wendde hij zich weder tot het meisje en vroeg:

— Weet je ook of hier beneden een kamer is, waar wij den armen man even kunnen nederleggen? Hij is ziek en zwak en het zal moeilijk zijn hem de trappen op te krijgen, het behoeft slechts een uurtje te duren.

Raffles had nog niet goed uitgesproken, of rechts van de smalle vestibule ging een deur open, en op den drempel van de deur verscheen een jonge vrouw met een vriendelijk gezicht, die haar handen aan haar boezelaar afdroogde en blijkbaar zooveen van de waschtobbe was weggegaan.

Zij keek verschrikt even naar het kleine groepje en riep toen uit:

— Och hemeltje — wat is er met den armen ouden Duncan gebeurd!

— Hij is zeer zwak, juffrouw, antwoordde Raffles, het zal wel een uurtje duren voor hij zelf de trap op kan gaan.

— Maar laat hem dan aanstonds binnenkomen, mijnheer, en wat op onze canapé liggen, vervolgde de jonge vrouw haastig.

— Wij danken u hartelijk voor uw aanbod en wij maken er gaarne gebruik van, zeide Raffles. Wij zullen u niet lang last veroorzaken, want de oude Duncan is niet bepaald ziek; de stakker heeft alleen honger!

De vrouw schudde zwijgend het hoofd en maakte toen haastig plaats voor Raffles en Charly, die Duncan meer droegen dan steunden, en hem naar de sofa brachten — een eenvoudige rustbank met wasdoek overtrokken en waarschijnlijk door den heer des huizes zelf vervaardigd.

Raffles en Charly legden Duncan behoedzaam neder, en dadelijk schreef de eerste eenige woorden op een stukje papier, hetwelk hij Charly toereikte.

— Loop eens snel naar een drogist, en breng mede wat daarop staat.

Charly verwijderde zich haastig en Raffles wendde zich tot de vrouw en zeide:

— Hebt gij misschien wat brood en melk voor mij te missen, ik zal het u gaarne vergoeden!

— Waar denkt gij aan, mijnheer, riep de vrouw verontwaardigd uit, ik wil er volstrekt niets voor hebben, die goede, vriendelijke man, die altijd zoo aardig is voor mijn kinderen!

— Dat is heel vriendelijk van u, hernam Raffles, terwijl hij de vrouw toeknikte. Dan zal ik nog verder misbruik van uw goedheid maken, en u verzoeken een broodpap voor onzen vriend te maken — het behoeft niet veel te zijn, want hij is zoo zwak dat vast voedsel hem op dit oogenblik slechts zou kunnen schaden.

— Zijt gij een dokter, mijnheer? vroeg de vrouw nieuwsgierig.

— Zeker, op mijn tijd ben ik geneesheer, antwoordde Raffles glimlachend.

En nu deelde hij in weinige woorden zijn ontmoeting met den ouden man mede, waarbij hij echter zorgvuldig verzweeg om welke reden de uitvinder zich in het ge-rechtsgebouw bevond.

Daarop liep de vrouw spoedig heen, om wat melk te warmen, en een broodpap toe te bereiden.

Raffles had zich op een stoel voor de sofa gezet, en keek, met de kin in de hand geleund, aandachtig naar het bleke gelaat van den uitvinder.

— Een schrander en een fijn gelaat! mompelde hij zachtjes. Wat kan er wel met dezen man geschied zijn, dat hij tot dezen trap is afgedaald, en stelen moet om zijn honger en dien van zijn kind te stillen.

Hij zat hier nog over na te denken, toen Charly terugkeerde met een klein fleschje in de hand.

Raffles nam het, deed er de kurk af, nam een lepel van de tafel, goot haar vol, en liet de vloeistof tusschen de halfgeopende lippen van James Duncan vloeien.

De uitwerking was verrassend.

Eenige seconden later sloeg Duncan de oogen op, en liet ze verbaasd om zich heen dwalen.

Maar spoedig scheen hij zijn omgeving te herkennen, en hij knikte de vrouw, die juist met de kom pap binnentrad, met een geringe beweging van het hoofd vriendelijk toe.

— Nu moet gij nog tien minuten wachten, totdat het drankje wat ik u gegeven heb, goed heeft uitgewerkt, en dan zullen wij eens zien wat een bordje van deze kostelijke pap vermag! zeide Raffles glimlachend.

Daarop wendde hij zich tot de vrouw, nam haar ter zijde, en vroeg zachtjes:

— Kent gij den ouden Duncan?

— Iedereen hier in huis kent hem en houdt van hem en zijn dochter, mijnheer.

— Wonen zij hier reeds lang?

— Een jaar of vijf.

— Waarvan leven zij? Ik vraag het uit louter nieuwsgierigheid. Geloof mij maar, omdat ik belang stel in den ouden man!

— Zijn dochter Tilly was werkzaam op een fabriek van kunstbloemen, totdat zij ziek werd, en haar vader schreef geloof ik veel — ik meen dat hij boeken uit een vreemde taal vertaalde. Maar dat zal wel niet veel hebben opgeleverd, want in den laatsten tijd leden zij bitter gebrek.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, en zeide nu:

— Het meisje ligt immers hierboven ziek?

— Ja, het leven in de fabriek was niets voor haar — zij was altijd tenger en bleekjes!

— Dan zullen wij eens dadelijk naar haar gaan zien, zeide Raffles, wilt ge mij niet even den weg wijzen?

— Ik zal u mijn oudste dochttertje meegeven, mijnheer, die kent haar goed!

Zij opende een deur, en riep:

— Anna, kom eens vlug hier, en breng dezen heer bij juffrouw Tilly.

Er kwam een vroolijk kind van een jaar of negen aanhuppelen, dat even verlegen bleef stilstaan, toen zij de beide deftig gekleede heeren zag.

Raffles wenkte het kind bij zich te komen, streelde het over het blonde haar en zeide:

— Laten wij maar spoedig gaan.

Daarop wendde hij zich tot Charly en zeide:

— Laat hem over enkele minuten wat van deze broodpap eten, maar vooral niet te veel! Ik zal spoedig weder terug zijn.

En daarop ging hij met het kind heen, beklom vier steile trappen en stond nu stil voor een smalle deur, die op een donker portaal uitkwam.

Het kind had de deur geopend, liep door een armoedelijk gemeubeld vertrek, waarin slechts een tafel, een paar stoelen en een ruw getimmerd ledikant stonden en opende een tweede deur.

Zij stak haar hoofd door de kier en Raffles hoorde haar vragen:

— Ben je wakker Tilly, daar is een mijnheer, die met je spreken wou, een heel vriendelijke man!

Een zachte stem antwoordde iets en toen trad Raffles binnen en stond in een zijkamertje, waarvan het grootste gedeelte was ingenomen door een groote matras die op den vloer lag en waarop een meisje van omstreeks achttien jaar was uitgestrekt, bedekt door een wollen deken.

Naast haar op den vloer, op een oude courant, stond een karaf water, een drinkglas en een paar medicijnfleschjes.

Voor het raam hing een oude lap bij wijze van gordijn en in het kleine vertrek hing een bedompte lucht.

Raffles hield een oogenblik zijn blikken gevestigd op het ingevallen gezichtje met de prachtige zwarte oogen, die hem verwonderd en eenigszins verschrikt aanzagen.

Met een aandoenlijk gebaar hadden de tengere handen de wollen deken tot aan de kin opgetrokken.

Het zwarte haar lag in rijke golven op het kussen, met beddetijk overtrokken.

Behalve deze matras was er slechts nog een meubel in dit armoedige vertrek, een wrakke stoel.

Raffles trad op het meisje toe, dat daar uitgeput ter

neder lag en zijn stem had een klank van innig medelijden toen hij begon:

— Ik ben een vreemdeling voor u, miss, maar ik hoop dat niet lang te zijn! Ik heb zooveen uw vader ontmoet en ik was in de gelukkige omstandigheid hem een zeer geringen dienst te kunnen bewijzen.

En nu deelde hij het meisje, dat zich half had opgericht, in enkele woorden mede, wat er met haar vader was voorgevallen, maar alweder maakte hij in het geheel geen gewag van den diefstal.

Er kwam een aarzelend handje te voorschijn, dat naar Raffles werd uitgestrekt en een bevende stem zeide:

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer! Mijn goede lieve vader! Ik mag hem toch aanstonds zien?

— Over een uur zal hij sterk genoeg zijn, om met onze hulp de trap te kunnen bestijgen, maar dan moet hij stellig een paar dagen zijn kamer houden. Hij is zeer zwak en hij moet eerst weder zijn krachten vergaren! En laat mij nu eens zien hoe het met u gesteld is! Ik ben geneesheer.....

Hij knielde voor de matras neder, voelde het meisje den pols, ausculteerde haar, beschouwde nauwkeurig haar oogen, liet haar op eenige vragen antwoorden en stond weder op.

— Een zwakke borst, bloedarmoede, honger en te weinig frissche lucht! mompelde hij voor zich heen; nu, wij zullen dat alles spoedig veranderen.

Hij wendde zich weder tot Tilly Duncan, vatte haar hand en zeide:

— Luister eens, Miss Tilly: als gij hier blijft liggen, zult gij zeker niet genezen! Gij hebt frissche lucht noodig, veel beweging, en krachtig voedsel! Neen, haal maar niet uw schouders op, ik weet wel wat gij zeggen wil. Maar weet gij wat wij doen zullen? Wij zullen u zoo spoedig mogelijk naar buiten zenden in gezelschap van uw vader! Om het geld behoeft gij u in het geheel niet te bekommeren, dat is volstrekt van geen belang. Ik heb in Kent eenige landhuisjes en in een daarvan zult gij stellig binnen een paar weken goed aansterken.

Op het magere gelaat van het jonge meisje lag een uitdrukking als op dat van een kind, dat naar een schoon sprookje luistert.

Toen barstte zij uit:

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer, dat gij zoo iets wilt doen voor menschen die u volkomen vreemd zijn?

— Dat komt er in het geheel niet op aan, mijn kind! Misschien zult gij dat later wel hooren.

— Maar — maar ik heb in het geheel niet op iets dergelijks gerekend, mijnheer. Ik heb geen kleederen — wij zijn zoo arm, zoo vreeselijk arm! stamelde het meisje.

— Voor dat alles zal gezorgd worden, maak u volsterkt niet ongerust! hernam Raffles haastig, en nu ga ik weder naar uw vader, om hem in zijn kamer te brengen.

HOOFDSTUK III.

Het verhaal van den uitvinder.

Toen Raffles weer in het propere vertrek stond, waar James Duncan zich ophield, vond hij dezen reeds veel beter.

Zijn oogen hadden hun akeligen, koortsigen glans verloren, ja zelfs vertoonde zich wat kleur op zijn wasbleeke wangen.

Hij was in gesprek met Charly Brand, die haastig opsprong toen Raffles binnentrad, en uitriep:

— Mijnheer Duncan heeft met smaak iets gegeten en hij gevoelt zich nu vrij wat beter — maar hij heeft een ergen trek gehouden!

— Nog een half uurtje geduld, mijnheer Duncan, zeide Raffles glimlachend, en dan zullen wij u iets stevigers laten proeven. Denkt gij dat gij zoudt kunnen loopen?

— Het zal wel gaan, mijnheer — maar het zou niet lang moeten duren!

— Dan zullen wij eens probeeren hoever gij het brengt als wij u ondersteunen, hernam Raffles. Uw dochter wacht u met ongeduld!

Een smartelijke trek vertoonde zich op het gelaat van den uitvinder, op het hooren van deze woorden, maar hij zeide niets.

Raffles en Charly namen hem ieder onder een arm, en behoedzaam schreden zij voort door de vestibule de trap op.

Duncan moest verscheidene malen op een der portalen rusten, en het duurde bijna een half uur voor de beide vrienden hem eindelijk in zijn kamer hadden gebracht, waar zij hem op zijn bed nederlegden.

Raffles voelde hem den pols, knikte voldaan met het hoofd, en zeide op fluisterenden toon eenige woorden tot Charly, die zich onmiddellijk verwijderde.

Raffles nam een stoel, en plaatste zich voor het bed waar de uitvinder, nog zeer vermoeid van het trappen klimmen, uitrustte.

— Ik heb zooeven met uw dochter afgesproken, dat zij met u eenige weken zou doorbrengen op mijn landgoederen!

Raffles had dit gezegd op een toon alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was, maar Duncan keek hem aan, alsof hij zijn ooren niet kon gelooven, en stamelde toen:

— Maar, mijnheer, waaraan hebben wij dat verdiend! Dat mogen wij volstrekt niet aannemen.

— Als gij weigert zoudt ge mij groot verdriet doen hernam Raffles ernstig. Er steekt volstrekt niets bijzonders in wat ik voornemens ben te doen en gij behoeft er u ook in het geheel niet vernederd door te gevoelen. De frissche lucht is in geen geval een geschenk van mij, niet waar. De melk schenken u de koeien, evenals de boter, en de aarde verschaft u het brood — wat heb ik met dat alles te maken?

— Ja, als gij het zoo wenscht te beschouwen, hernam Duncan aangedaan, terwijl hem de tranen in de oogen kwamen.

En eensklaps barstte hij in snikken los, en Raffles hoorde hem steunen:

— O, dat het hiertoe komen moest!

Raffles was opgestaan, en zachtjes naar het raam geloopt, teneinde den ouden uitvinder tot zichzelf te laten komen.

Toen klonk de stem van James Duncan, en thans veel vaster dan zooeven:

— Luister, mijnheer. Gij zijt zeer goed voor mij en mijn kind geweest, en al hadt gij niets anders gedaan

dan wat gij vanmorgen deedt, dan zoudt gij recht hebben op mijn dankbaarheid. Ik zal u mijn levensgeschiedenis verhalen, gij hebt het recht om die te kennen — maar ik zeg u dat het een verhaal is van schurkerij en misdaad!

— Als dat u verlicht, deel het mij dan mede, hernam Raffles op zachten toon.

— Maar eerst moet gij u sterken!

Er verliep nog ongeveer een kwartier, en toen keerde Charly terug, bijna bezwijkend onder een vracht levensmiddelen.

Onder zijn armen klemde hij eenige dozen en pakjes en om zijn hals, als een collier, droeg hij een dozijn flesschen wijn.

Bovendien droeg hij nog een paar knappende versche brooden.

Hij werd op den voet gevolgd door het dochttertje van de brave vrouw, in wier woning Duncan vertoefd had en die een tafellaken, borden, messen en vorkens droeg, en blijkbaar zeer veel schik in het geval had. Het jonge ding dekte met groote handigheid de tafel, terwijl Duncan met groote oogen toekeek.

Charly ontkurkte een paar flesschen en pakte daarna haastig de dozen uit, waaruit een wildpastei, vleeschbroodjes, eieren, sardines en andere lekkernijen te voorschijn kwamen, benevens een paar trossen druiven en andere vruchten.

Plotseling liet de stem van het kleine meisje zich hooren, dat riep:

— Wat jammer, dat juffrouw Tilly er nu ook niet kan bij zijn!

— De kleine meid heeft het bij het rechte eind, zeide Raffles glimlachend.

Hij gaf Charly een wenk, beiden traden het kamer-tje van het jonge meisje binnen en droegen de zieke met matras en al voorzichtig in de kamer van haar vader, waar zij met groote oogen, de tengere vingers ineengestremd, naar de gedekte tafel keek.

Toen alles gereed was ging het kind heen, met de belofte, dat zij voor het afruimen zou zorgen.

Duncan kon zelf naar zijn stoel loopen en nu zat hij daar met een gelaat waarop verwondering en dankbaarheid om den voorrang streden, terwijl hij nu en dan de hand greep van zijn kind, dat naast hem op de matras lag uitgestrekt met schitterende oogen en blijkbaar in

de meening dat zij droomde, dat dit alles onmogelijk werkelijkheid kon zijn.

Raffles had de glazen volgeschonken en nu hief hij het zijne op en sprak op ernstigen toon:

— Moge deze eenvoudige maaltijd de inleiding zijn tot een beter leven voor u, mijnheer Duncan. Ik drink op uwe toekomst en op de gezondheid van uwe lieve dochter!

Langzaam bracht Duncan het glas aan den mond, nam een paar teugen en zette het glas weder neder.

— Mijn toekomst, mijnheer, zeide hij op doffen toon, zou verzekerd zijn geweest en mijn dochter zou nimmer op een ongezonde fabriek hebben behoeven te werken als mijn pad zich niet gekruist had met dat van een schurk, die nu schatrijk is en wien het leven alles schijnt geboden te hebben wat men maar kan verlangen.

— Gij zult mij dit alles aanstonds mededeelen, mijnheer Duncan, laat ons eerst lunchen en over andere dingen spreken.

De uitvinder wierp een schuwen blik op zijn dochter en wendde zich toen tot Raffles met de op zachten toon gefluisterde vraag:

— Gij hebt mijn dochter reeds gesproken, weet zij iets van.....?

— Ik heb haar niets gezegd.

— Goddank! zuchtte James Duncan.

En nu nam de lunch een aanvang, waarbij Raffles er goed op toezag, dat de aan voedsel ontwende maag van zijn beschermelingen niet aanstonds overladen werd.

Ook Tilly werd niet vergeten en Charly had zich tot haar galanten ridder opgeworpen en voorzag haar van al het noodige, waarvoor hij met een dankbaar glimlachje beloond werd.

Men sprak over allerlei onderwerpen en Raffles vernam, dat Duncan eenige jaren gestudeerd had voor werktuigkundige, maar geen graad had kunnen halen daar hij zijn studie wegens familieomstandigheden on-tijdig had moeten afbreken.

Hij had echter een aanstelling op een machinefabriek gekregen, was gehuwd, had zich echter zijn jonge vrouw zien ontvallen bij de geboorte van zijn eenigst kind en de smart daarover had hem zoodanige aangegrepen, dat hij geruimen tijd niet meer geschikt was voor een leven van arbeid.

Hij had zijn betrekking verloren, en het duurde eenigen tijd voor hij een andere, ditmaal heel wat minder goede, positie had kunnen krijgen.

Hij gaf zijn dochtertje echter een zoo goed mogelijke opvoeding en al zijn liefde ging nu alleen naar zijn kind, dat alles voor hem op de wereld was en toen was het noodlot in zijn leven gekomen.

De lunch was geëindigd en Charly had den sigarenkoker te voorschijn gehaald en bood Duncan een Havana aan.

Deze bekeek de sigaar van alle kanten, rook er even aan, en zeide:

— Dat is een voortreffelijke sigaar, mijnheer! Ik wil wel erkennen dat ik nooit in staat ben geweest om zulk kruid te rooken!

— Er zal een tijd komen, mijnheer Duncan, dat iedereen, fabrikant, of arbeider, deze sigaren zal kunnen rooken, zeide Raffles kalm, want er is, goed beschouwd, volstrekt geen reden, waarom niet ieder mensch dezelfde soort tabak zou rooken. Ik kan die reden tenminste niet zien!

Duncan keek Raffles eenigszins verwonderd aan, en zeide toen een weinig schuchter:

— Mijnheer is communist?

— Over een halve eeuw zullen wij allen communisten zij, mijn waarde heer Duncan, antwoordde Raffles glimlachend. Het vraagstuk dat nu nog zoo ingewikkeld lijkt, dat van de productie, en de distributie, zal dan zeer eenvoudig blijken te zijn, en deel mij nu uwe geschiedenis mede, maar wacht, wij zullen uw dochter eerst naar haar kamer terugbrengen, want de sigarenrook zou haar kunnen benadeelen. En zij kent natuurlijk het verhaal.

Tilly werd weder naar haar oude plaatsje gedragen, Charly gaf haar haar medicijnen in, waarvoor het juist tijd was, daarop werd de tusschendeur gesloten en de drie mannen rookten eenigen tijd zwijgend, Duncan blijkbaar met een onbeschrijflijk genot, en met half gesloten oogen tegen den rug van zijn stoel leunend.

En toen begon hij langzaam te spreken.

— Vijf jaar geleden ongeveer deed ik een uitvinding! Ik smeed u, mij niet te beschouwen als een van die rampzaligen, met verwarde hersenen, die telkens iets anders uitvinden, het eene al evenmin bruikbaar als het andere! Ik vond een verbetering uit aan een automo-

bielmotor, van zoo ingrijpend gewicht, dat zij vele miljoenen waard was, want zij verhoogde aanzienlijk de bruikbaarheid, den levensduur en het nuttig effect van den motor. Ik bezat echter helaas geen geld om mijn uitvinding zelf te exploiteeren, en daarop nam ik op een goeden dag mijn plannen bijeen, een begaf mij naar den eigenaar van een tamelijk groote fabriek van machines en motoren. Ik koos met opzet geen al te groote uit, daar ik vreesde, dat men daar mijn aanbieding in den wind zou slaan.

— Hoe was de naam van dien fabriekseigenaar, vroeg Raffles zacht.

Duncan scheen even te aarzelen, en antwoordde toen:

— Bernard Hurle.

Raffles en Charly wisselden een snellen blik met elkander.

Duncan had daar den naam genoemd van een der rijkste fabrieks-eigenaren van Londen, misschien wel van geheel Engeland, die door den oorlog fabelachtige bedragen had verdiend.

— Ik heb zijn naam wel eens gehoord, zeide Raffles, de asch van zijn sigaret tippend. Gij begaaft u dus naar hem toe en hij weigerde uw aanbod?

Duncan schudde het hoofd, en antwoordde:

— Hij weigerde niet. Hij keek mijn plannen in, haalde de schouders eens op, verklaarde dat zij hem niet veel waar leken, maar dat hij ze toch wel een paar weken wilde behouden, teneinde ze door zijn ingenieurs te laten bestudeeren. Dwaas die ik was, liet ik de plannen bij hem! Ik vertrouwde hem, want hij had immers een reputatie te verspelen.

Duncan drukte de gebalde vuisten tegen het voorhoofd, en liet een kreunend geluid hooren, als iemand die lichamelijk pijn lijdt.

Toen hernam hij op-schorren toon:

— Ik ging heen — Ik wachtte twee, drie weken, — ik wachtte een volle maand, en toen ik niets hoorde, begaf ik mij naar de fabriek, om iets naders te vernemen, Hurle was echter niet aanwezig, zoo zeide men, en ik ging onverrichter zake weder terug. Er verliepen weder twee weken. Ik schreef hem — en kreeg geen antwoord... Ik schreef hem nogmaals... te vergeefs. En een paar dagen later verschenen de eerste advertenties waarin de nieuwe „Hurle-motor” werd aangekondigd

Een bang voorgevoel becroop mij, door een vertrouwd vriend, een technische medewerker van de „Times”, liet ik eens een onderzoek instellen naar den nieuwen motor — het was de mijne! Het was de vrucht van mijn zwoegen, van mijn hersenarbeid!

Duncan had dit laatste bijna uitgeschreeuwd, en in zijn oogen vlamde een woeste haat.

Hij bedwong zich uit alle macht en vervolgde:

— Natuurlijk stormde ik, toen ik zekerheid had, dadelijk naar Bernard Hurle en ik eischte een verklaring. Ik was half gek! Ik wist niet meer wat ik deed! Jaren en jaren had ik besteed aan die plannen, die als het ware een deel van mijzelf waren geworden. Hoeveel nachten had ik er niet aan gezwoegd — hoeveel hoopvolle verwachtingen had ik er niet aan vastgeknoopt?

— En hij — wat deed hij? vroeg Raffles op zachten toon.

— Hij ontkende alles — hij wist van niets! Hij liet mij, toen ik in drift geraakte en hem bedreigde, als een hond door zijn knechts buiten de deur zetten.

— Die schurk! ontsnapte Charly, ondanks zichzelf.

— Ja, mijnheer, een nietswaardige ellendeling! riep Duncan uit, en ik moest berusten — want ik had geen bewijzen, ik had niemand iets van mijn plannen gezegd en alleen mijn kind wist, dat ik aan een groot werk bezig was, maar zij was toen pas twaalf jaar — wat kon zij van mijn uitvinding geweten hebben. Een langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen vroeg Raffles:

— Hebt gij daarna nooit meer getracht Hurle tot andere gedachten te brengen en hem te bewegen u een deel van zijn winst af te staan.

— Dat deed ik tweemaal, mijnheer — tweemaal heb ik mij zelf vernederd, omdat de nood hoog gestegen was. Ik was een weinig malende geraakt, geloof ik, door dit afschuwelijk bedrog en men kon mij nergens gebruiken en als mijn eenig kind niet moedig naar een fabriek was gegaan, dan waren wij verhongerd. Toen kwam haar ziekte en de rest is u nu wel bekend.

— En Bernard Hurle heeft nu zeker met den door u uitgevonden motor een groot kapitaal verdiend?

— Hij is er schatrijk mede geworden, mijnheer. Reeds na eenige maanden moest hij zijn kleine fabriek uitbreiden en na een jaar nogmaals. Toen kocht hij er groote terreinen bij en bouwde daar een geheel nieuwe fabriek.

De oorlog heeft er nog het zijne toe bijgedragen om zijn kapitaal te vergrooten.

— Toen gij het eerst met Hurle over uwe plannen sprak, waart gij dus geheel alleen met hem?

— Geheel alleen.

— Ja, dan vrees ik dat er niet veel aan te doen zal zijn, zeide Raffles hoofdschuddend. De schobbejak heeft natuurlijk dadelijk patent genomen op de uitvinding.

— Zoo is het ook mijnheer.

Raffles deed een langen haal aan zijn sigaret, wierp het overschot in het aschbakje en zeide, terwijl hij Duncan de hand op den schouder legde, op bemoedigenden toon:

— Gij moet dit alles trachten te vergeten en u uit alle macht werpen op iets nieuws. Uw brein kan onmogelijk uitgeput zijn door deze enkele uitvinding. Gij behoeft slechts de gelegenheid om rustig te kunnen werken en dan ben ik zeker, dat gij ons spoedig zult verrassen met iets nieuws. Welnu, gij moet mij toestaan, u die gelegenheid te verschaffen.

Duncan had de hand van Raffles gegrepen en drukte die, alsof hij haar verbrijzelen wilde, terwijl de tranen hem in de oogen stonden.

— Zeg mij uw naam mijnheer, dat ik u dit later zal kunnen vergelden!

Raffles scheen een oogenblik te aarzelen.

Toen zeide hij:

— Ik ben graaf Palmhurst, maar als ge mij een groot genoeg wilt doen, dan spreken wij hier nimmer meer over!

— Dat kan ik u onmogelijk beloven, Graaf, zeide Duncan, die zijn ontroering nauwelijks meester was.

— Dan zal ik dat weten te beletten, zeide Raffles glimlachend. Ik sein nog heden naar „Chestnut Hall”, een mijner bezittingen in Kent, en waar het spoediger lente is dan overal elders in ons land, en morgen breng ik u en uw dochter daar heen. U om er te werken, uw kind om er geheel te genezen! Zij lijdt aan haar borst, en haar bloed is verarmd door het langdurig verblijf in een fabriek, maar van dit alles komt niets, als ge mij niet vast belooft, dat gij over deze geheele zaak niet meer praat. Ik ben door de omstandigheden toevallig in de gelegenheid gesteld, om dit voor u te

doen. Wat is dus natuurlijker dan dat ik mij tot uwe beschikking stel?

Duncan gaf geen antwoord, maar zijn schitterende oogen en zijn bevende lippen spraken in duidelijke taal.

HOOFDSTUK IV.

Raffles zet zijn vallen uit.

Er was ongeveer een week verlopen sedert deze lunch had plaats gehad in het armoedige zolderkamertje van den uitvinder.

Duncan en zijn kind waren door Raffles naar „Chestnut Hall” gebracht, toevertrouwd aan de hoede van den goeden, ouden rentmeester en zijn vrouw, die reeds meermalen dergelijke gasten van den man, dien zij als graaf Palmhurst kenden, hadden gehuisvest.

En reeds had de versterkende lucht en het voortreffelijke voedsel Tilly Duncan zoodanig doen aansterken, dat zij op den achtsten dag eigenhandig een kort, en van innige dankbaarheid getuigend briefje aan Raffles had kunnen richten, hetgeen bezorgd was in het kleine huis, hetwelk de groote onbekende in een der Noordelijkste voorsteden van Londen onder dien naam bezat, en somtijds ook bewoonde.

De beide onafscheidelijke vrienden zaten nu in de bibliotheekzaal van een fraai huis aan de Regent Street, en spraken juist over de nieuwste beschermelingen van den gentleman-inbreker.

— Als ik bedenkt, dat ik dien Bernard Hurle herhaaldelijk in het Hyde Park in zijn prachtige auto ben tegengekomen — en dan voor een fatsoenlijk man aanzag!

riep Charly woedend uit. Het is een schurkenstreek, zooals ik mijn geen andere kan denken.

— Je hebt gelijk, mijn waarde, gaf Raffles met een hoofdknik ten antwoord, een gewone diefstal is veel minder erg dan dit laaghartige misbruik van vertrouwen. Maar — die mijnheer Hurle komt er zoo niet af! Neen, wij zullen dien rijken schavuit eens toonen, wat het zeggen wil, zich John Raffles tot vijand te hebben gemaakt.

— Ken je zijn uiterlijke omstandigheden?

— Ja, daarvan heb ik een speciale studie gemaakt, juist met het oog op mijn plannen, de man is gehuwd met een nicht van hem, die hem een weinig kapitaal heeft aangebracht, en hij heeft een mooie dochter van twee en twintig jaar.

— Beheert hij de zaak alleen?

— Neen, hij heeft sedert eenige jaren, om precies te zijn, sedert een jaar of zes een compagnon, Philipp Spicer geheeten, een man van een jaar of vijftig, maar die zich blijkbaar aan de zaken niet veel gelegen laat liggen.

— Heb je de dochter wel eens gezien?

— Ja, zij verscheen in den laatsten tijd vrij druk op

bals en soiree's. Violet Hurle is een heel mooi meisje — maar dat interesseert mij natuurlijk minder — ik heb met haar vader — niet met haar te doen!

— Maar — alles wel beschouwd, kan zij toch niet verantwoordelijk worden gesteld voor de laaghartige streken van haar vader, merkte Charly schuchter op.

— Dat is wel mogelijk — maar reeds in den bijbel staat te lezen, dat de zonden der ouders aan hun kinderen bezocht zullen worden tot in het zevende geslacht.

Den volgenden dag bood zich, vroeg in den morgen, een eenvoudig gekleed man, met even grijzend haar, bij den werkbaas van een der grootste werkplaatsen der fabrieken van Hurle en Spicer aan.

Hij werd in een klein kantoortje gelaten, en een oogenblik later trad er een krachtig gebouwd man met een vierkant gesneden, grijzen baard binnen, die hem van het hoofd tot de voeten opnam, en toen niet onvriendelijk vroeg:

— Wat is er van je verlangen, vriend?

— Ik kom werk vragen, mijnheer!

— Wat ben je?

— Fraiser.

— Kun je ook met de gewone draaibank omgaan?

— In de perfectie!

— Je treft het — er is juist gisteren een werkman ontslagen! Je naam?

— Albert Gray.

— Ouderdom?

— Drie-en-veertig jaar.

— Dat is niet precies jong meer, maar je ziet er nog al sterk uit! Kun je dadelijk blijven?

— Ik heb mijn eigen gereedschap bij mij.

— We zullen het een dag met je aanzien!

— Wilt u mijn getuigschriften soms inzien?

— Daar geef ik niets om, antwoordde de werkbaas schouderophalend. Je bent je eigen getuigschriften. Ga maar eens mee.

De beide mannen verlieten het kantoortje en liepen een breede gang ten einde, aan één zijde uit een glazen wand bestaande, waardoor men het gezicht had op de reusachtige werkplaats.

De werkbaas opende een deur en bracht den nieuwen arbeider tot voor een fraisbank, waarop een aantal onafgewerkte werkstukken lagen.

De werkbaas nam een paar stukken op en zeide op zakelijken toon:

— Deze wormwielen afmaken, en dan deze kopwielen, modulus numero zeven. Er ligt nog staal, als het op is, roep je den jongen maar.

De werkman knikte, trok zijn buis uit, dat hij aan een spijker ophing, stroopte de mouwen van een blauw boezeroen op en vertoonde een paar krachtig gespierde armen.

Hij onderzocht even het systeem van de fraisbank, haalde toen een kleinen hefboom over en bracht aldus den riem om den riemschijf.

De kamraderen begonnen te draaien en een oogenblik later was de arbeider in zijn werk verdiept, zonder veel acht te slaan op zijn omgeving.

Nu en dan kwam de werkbaas eens achter hem heen loopen om te zien wat de nieuweling waard was.

Hij keurde de gefraiseerde werkstukken en bekeek ze aandachtig om ze vervolgens met een fijn meetwerktuig te beproeven.

Hij knikte Gray eens toe en bromde in zijn baard:

— Het zal wel gaan — kom in het schaftuur bij mij, dan praten wij over het loon en zoo meer.

De tijd verstreek.

De geheele onmetelijke werkplaats scheen te trillen van het geweld der snel rondwentelende raderen, het donderend gebeuk van de stoomhamers en het woedend gesis van het gloeiende staal, dat uit de smeltovens in de vormen stroomde.

De honderden drijfriemen snorden, met een droog, klepperend geluid en de groote vliegwielen der metaalscharen gonsden.

In dit oorverdoovend lawaai was het bijna onmogelijk zich verstaanbaar te maken.

Omstreeks twaalf uur, een half uur voor schafttijd, ging er een deur van de groote werkplaats open, en twee heeren verschenen.

Gray had even opgezien, maar was dadelijk opnieuw in zijn werk verdiept.

Die twee heeren waren Bernard Hurle en zijn compagnon Philipp Spicer.

De eerste was groot, breedgeschouderd, met het gelaat van een bulldog, eenigszins uitpuilende oogen, en ver van het hoofd staande ooren. Spicer daarentegen was klein en tenger, met een smal, sluw gelaat, dat een

gele tint vertoonde en een kleine snor, die klaarblijkelijk geverfd was, evenals zijn haar.

Zij daalden langzaam de paar treden af, die naar de werkplaats voerde en begonnen hun rondgang.

Een kwartier later stonden zij achter den pas aangenomen werkman.

Alsof deze hun aanwezigheid voelde, draaide hij zich om met een pas afgemaakt kamwiel in de handen.

Hurle vestigde zijn ronde, zwarte oogen een oogenblik uitvorschend op den man en schreeuwde toen zoo hard hij kon:

— Ben jij een nieuweling?

Gray knikte en schreeuwde terug:

— Voor vandaag op proef aangenomen!

De fabrikant nam het werkstuk af, bekeek het met het oog van een kenner, gaf het zwijgend terug en ging verder.

Gray keek de beide heeren een oogenblik achterna, en als Hurle en Spicer hadden kunnen hooren wat hij zeide, dan zouden zij vernomen hebben, dat hij in zichzelf bromde:

— Als ik ooit de schurkerij duidelijker op een menschelijk gelaat had afgeschilderd gezien, dan op dat van die twee compagnons, dan wil ik..... Gray heeten.

Even later sloeg het schaftuur, en de arbeid werd nedergelegd.

De meeste arbeiders begaven zich naar de reusachtige zaal, die bestemd was om er den maaltijd te gebruiken.

Men kon er bier, koffie, thee, en eenige versnaperingen koopen.

De nieuweling liep met den stroom mede, en veroverde zich een plaatsje aan een der ruwhouten tafeltjes, dicht bij een der ramen.

Hij zat daar met vier andere arbeiders, ruwe, sterke knapen, gehard door den zwaren arbeid, die hem zwijgend en een weinig onderzoekend opnamen, terwijl zij hun brood en vleesch uit hun katoenen zakjes te voorschijn haalden.

Na eenigen tijd vroeg een hunner zich tot den nieuweling wendend:

— Al bij Hurle of Spicer binnen geweest, maat?

— Nog niet, antwoordde Gray rustig. Is het dan gewoonte, dat de arbeiders op het kantoor komen?

— Ja — als zij tenminste op groote fabrieken zijn geweest!

— Ik begrijp het niet al te goed, hernam Gray verwonderd.

— O, het is heel eenvoudig — de lui hebben daar wel eens het een of ander afgeneusd, begrijp je? kwam de arbeider, die zooeven gesproken had schamper.

— O, maar dan ben ik zeker op het punt om te worden binnengeropen, hernam Gray, want ik ben juist op drie van de grootste fabrieken geweest!

Als om deze woorden te bevestigen, trad juist de werkbaas op hem toe, die zich naar hem overboog, en hem een paar woorden toefluisterde.

Gray deed haastig zijn brood weder in zijn zakje, stond op, knikte zijn nieuwe makkers toe, en volgde den werkbaas, die hem door de werkplaats, over een ruime binnenplaats, naar het groote kantoorgebouw der firma bracht.

De twee mannen liepen haastig voort, toen er eensklaps een bevallig, jong meisje op den werkbaas toesnelde, dat blijkbaar zooeven met een auto was komen aanrijden, want zij droeg een motorcap met een sluier, en handschoenen met groote kappen.

Ten overvloede was er een gedeelte van een kleinen sierlijken wagen door de reusachtige koetspoort zichtbaar, die de binnenplaats van de straat scheidde.

Zij legde haar handje met een aanhalig gebaar op den arm van den werkbaas, en vroeg op zachten toon, maar toch zoo, dat Gray het zijns ondanks moest verstaan:

— Is mijnheer Bowley nog in de teekenkamer, Fleming?

— Ik geloof het haast wel, miss, antwoordde de man eerbiedig. Maar zie — daar komt hij juist aan!

De werkbaas wees in de richting van een jongen man, met een schrander gelaat, waarin twee levendige, bruine oogen schitterden, die juist haastig kwam aanloopen, terwijl hij inderhaast zijn jast en vest dichtknoopte.

Het jonge meisje bekommerde zich nu in het geheel niet meer om de beide mannen, maar liep snel op den jongen teekenaar toe, en drukte hem vroolijk de handen, terwijl er een donkere bloes op haar wangen verscheen.

— Wie is dat mooie jonge meisje? vroeg Gray zacht.

— Dat is miss Violet, de eenige dochter van mijnheer Hurle! antwoordde Fleming.

— Dan is die jonge man zeker mijnheer Bowley? ging Gray voort.

— Geraden! Maar kom nu maar mee — en vraag niet zooveel! Het is niet goed, hier al te nieuwsgierig te zijn!

— Ik zal het in mijn oor knopen, zeide Gray glimlachend. Zijn wij er spoedig?

— Daar zijn de ramen van het kantoor! antwoordde de werkbaas met een snellen blik op den achtergevel van het voorgebouw, drie verdiepingen hoog, en met een groot aantal ramen.

Gray liet zijn oogen langs den gevel dwalen en vestigde ze toen even onderzoekend op een raam, waarachter hij duidelijk de gestalte van twee heeren kon waarnemen, die blijkbaar naar iets keken, hetwelk zich op de binnenplaats voordeed.

Hij wierp een snellen blik achter zich.....

Op eenigen afstand waren Violet en de teekenaar in een druk gesprek met elkander verdiept, klaarlijk zonder acht te geven op hetgeen er om hen heen geschiedde.

Maar Fleming had de patroons daar achter het venster eveneens gezien en hij verhaastte zijn schreden, terwijl hij Gray tot spoed aanmaande.

Zij gingen een steenen trap op, en betraden door een breede deur een met marmer bevloerde gang.

Aan het einde bevond zich de eikenhouten trap, die naar de hooger gelegen verdiepingen voerde.

Enkele minuten later stonden de beide mannen voor een hooge, dubbele deur.

— Klop nu maar aan, en ga binnen, zeide Fleming zacht. Ik moet weer naar de werkplaats.

Daarna verwijderde hij zich haastig.

Gray klopte aan, en opende de deur, nadat een gebiedende stem „Binnen!” had geroepen.

Hij stond in het weelderig gemeubelde kantoor der beide firmanten.

Hurle stond dicht bij het dubbele bureau en met het gelaat naar den nieuweling toegekeerd, Spicer echter stond nog altijd bij het raam, en scheen van het binnentreden van den arbeider in het geheel niets gemerkt te hebben.

Hurle keek den man even onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Ben je al meer op machinefabrieken werkzaam geweest?

— Ja, mijnheer, bij Huntley, te Sheffield, bij Bricks and Horenman te Manchester en bij Vickers.

— Wat was je daar?

— Bankwerker, mijnheer.

— Zelfde methode als bij ons?

— Voorzoover ik heb kunnen nagaan, volkomen dezelfde, mijnheer.

— Geen nieuwe machines opgelet?

— Bij Vickers waren er een paar, maar ik moet bekennen, dat ik er niet aandachtig naar heb gekeken, mijnheer.

— Dat is jammer voor je, zeide Hurle droogjes. Je kunt weer aan je werk gaan.

Gray boog wat links, en ging het vertrek uit.

Spicer stond nog altijd bij het venster...

En hij stond er nog, toen Gray opnieuw de binnenplaats overstak, en keek onophoudelijk naar Violet Hurle en Bowley, die nog altijd met elkander spraken...

HOOFDSTUK V.

Een nieuwe uitvinding.

Het was geheel donker, toen Gray dienzelfden avond uit een auto stapte, die hem tot aan het einde van de Regentstreet bij Pall Mall had gebracht.

Hij liep snel een volkomen verlaten smalle zijstraat in, haalde een sleutel uit zijn zak, en opende daarmede een kleine tuindeur, in een schier eindeloozen muur half verborgen.

Hij sloot de deur weder zorgvuldig, liep haastig een grooten tuin door, en trad een fraai huis binnen, zonder door iemand te zijn opgemerkt.

Hij liep, als iemand die hier volkomen thuis was, vlug een achtertrap op, en trad vervolgens een rijk gemeubelde slaapkamer binnen.

Toen hij haar twintig minuten later weder verliet, was Gray... John Raffles!

Hij opende een deur aan het einde van een breede gang, en Charly Brand, die aan een groote tafel zat te lezen, sprong verheugd op, en riep:

— Blij je te zien! Ben je tevreden over den eersten dag als arbeider op de fabriek van Hurle en Spicer?

— Volkomen tevreden, mijn waarde!

— Vertel mij er spoedig iets van!

— Aanstands tot je dienst! Maar ik geloof, dat het vertellen gemakkelijker zal gaan, als wij tegelijkertijd dineeren! Om je de waarheid te zeggen, heeft de arbeid aan de draaibank mijn eetlust in de hoogste mate geprikkeld! Als je het goed vindt, zullen wij een stil hoekje in de eetzaal van het Carlton Hotel opzoeken — tenzij je liever tehuis blijft!

— Eigenlijk gezegd, heb ik nog heel wat te werken vanavond! Ik moet je giften van de laatste weken nog verdeelen, en zoek ijverig naar instellingen, die voor

een anonieme gift in aanmerking komen.

— Dan zal Pastoli, de kok, wel voor ons middagmaal zorgen! Wees zoo goed, hem en Gaston de noodige instructies te geven, Charly!

Een drie kwartier later zaten de beide vrienden in de kleine eetzaal van het heerenhuis, welke zij steeds gebruikten, wanneer niet een aantal gasten het noodig maakte, de groote eetzaal te gebruiken.

Toen Gaston, de oude kamerbediende, de weinige maar voortreffelijk toe bereide gerechten had opgediend, en zich had verwijderd, begon Raffles:

— De aanneming en dat alles had niet het minste bezwaar. Ik trof het bijzonder want er was juist een werkmans ontslagen.

— Heb je met de firmanten gesproken?

— Ik had het genoeg. Een merkwaardig paar. Het is eigenaardig, dat die twee uiterlijk zoo verschillende menschen aan het hoofd van zulk een reusachtige onderneming staan. Zij zien er trouwens beiden uit als fatsoenlijk aangekleede bandieten!

— Heb je soms al iets bijzonders ontdekt?

— Tot dusverre alleen nog maar een kleinen liefdesroman!

— Laat eens hooren!

— Zooals je weet, heeft Hurle een dochter — een heel mooi meisje, tusschen haakjes. Dat meisje schijnt bijzonder veel vriendschap te gevoelen voor een zekeren heer Bowley, die zooiets als teekenaar op de fabriek moet zijn. En dit schijnt op zijn beurt weder alles behalve in den smaak te vallen van niemand minder dan mijnheer Spicer! Hij stond steeds voor het raam van het kantoor, en keek naar het paartje, dat op de

binnenplaats babbelde, alsof hij hen levend had willen verslinden!

— Wel zoo? Maar die Spicer zal toch wel niet zoo piepjong meer zijn?

— Minstens een jaar of vijf-en-veertig.

— Dan heeft hij natuurlijk niet den schijn of schaduw van een kans?

— Wat het jonge meisje betreft zeker niet, als ik nog verstand van zulk een teedere zaak, als de uitdrukking in twee meisjesoogen, heb!

— Hoe heb je dat eigenlijk gezien? Ben je dan niet den geheelen tijd in de werkplaats geweest?

— Dat wel, maar tijdens het schaftuur werd ik bij de heeren binnengeropen — mijnheer Hurle vroeg mij zonder veel omwegen, of ik soms iets had kunnen afneuzen bij mijn zoogenaamde vroegere patroons!

— Die bandiet!

— Ja, erg fair is het niet — maar het past volkomen in de lijn van zijn handelingen! Een man, die een uitvinder op zulk een lafhartige en schandelijke wijze berooft van de vruchten van zijn arbeid en hem van honger laat omkomen, is niet zeer kieskeurig uitgevallen.

— Was men tevreden over je werk?

— Volkomen tevreden! Ik denk er wel zoo lang te blijven als noodig is, om mijn klein plannetje ten uitvoer te brengen!

— Hoe lang zou dat duren?

— Niet langer dan een week, vermoed ik. En nu kan ik je niets meer vertellen, want dit is het geheele resultaat van mijn eersten dag! Kom, terwijl jij werkt, zal ik eens wat gaan doen aan de voorbereiding van mijn plan!

Het was omstreeks half één in den middag van den daarop volgenden dag en de groote fabrieksbel had juist voor het schaften geluid, toen een bejaard man, eenvoudig gekleed, met een korten, grijzen baard en lang haar, aan de deur van het kantoorgebouw aanschelde.

Hij had een groote, bruine portefeuille onder den arm.

De bediende, die hem de deur opende, vroeg wat hij wenschte.

— Ik zou gaarne even met een der heeren gesproken

hebben, antwoordde de bezoeker met een zachte stem. Het betreft een gewichtige zaak!

— Maar de heeren zullen wel dadelijk gaan lunchen, zeide de bediende met een bedenkelijk gezicht.

— Dien mij toch maar even aan, hernam de bezoeker. Hier is mijn kaartje!

De bediende verwijderde zich met het kaartje, na den ouden heer op een der vestibulebanken te hebben laten plaats nemen, en keerde vijf minuten later terug met de boodschap, dat mijnheer Hurle enkele oogenblikken ter beschikking van mijnheer Barrow had.

Deze volgde den man door een aantal gangen en langs de eikenhouten trap naar het kantoor der firmanten.

Nu stond hij buigend en verlegen voor het groote lichaam van Hurle, die eenigszins ongeduldig op hem neerkeek en toen zeide:

— Wees zoo goed mij in het kort uiteen te zetten, wat de reden van uw komst is, mijnheer Barrow! Gij zijt uitvinder?

— Om u te dienen, mijnheer, antwoordde de bezoeker haastig. Ik heb juist dezer dagen een uitvinding gedaan — klein weliswaar, maar die niettemin juist in uw afdeling niet van belang ontbloot is — ik geloof wel te mogen zeggen, dat zij in zekeren zin een groote verbetering beteekent!

— Terzake, wat ik u verzoeken mag, mijnheer! hernam Hurle. Ik heb weinig tijd — en ik wil u ook wel bekennen, dat ik niet al te veel vertrouwen stel in het werk van leeken, en dien indruk maakt gij op mij, neem mij niet kwalijk, dat ik het u zeg!

— Oordeel niet, voor gij mijn uitvinding gezien hebt, mijnheer, zeide Barrow smeekend. Er hangt voor mij zeer veel van af! En ik verzeker u, dat de toepassing mijner uitvinding u groot voordeel zou brengen!

— Wat betreft het? vroeg Hurle, terwijl hij plaats nam en zijn bezoeker een stoel aanwees.

— Ik heb een nieuwe machine uitgevonden, om de cylindere van rijwielmotoren zeer snel uit een enkel stuk te persen, met het geringst mogelijke verlies van materiaal.

Hurle nam zijn reusachtige sigaar langzaam uit zijne dikke lippen en legde haar even afgemeten op een reusachtigen koperen aschbak.

Al dien tijd keek hij zijn bezoeker strak aan.

Toen zeide hij kortaf, bijna ruw:

— Laat eens zien uw plannen.

De uitvinder opende haastig zijn groote portefeuille, en nam er een aantal keurige teekeningen uit, welke hij voor den fabrikant uitspreidde.

Deze nam ze op en bekeek ze met het oog van een kenner.

En hij had onmiddellijk gezien, dat de uitvinding van beteekenis was, en bij een behoorlijke exploitatie een zeer groote winst beloofde.

Nadat er eenigen tijd in stilte was verlopen, rolde Hurle de plannen op, stak zijn uitgedoofde sigaar weder tusschen zijn lippen, wierp zich achterover in zijn gemakkelijken schrijfstool, en keek zijn bezoeker aandachtig, met half dichtgeknepen oogen aan.

— Zoudt gij die plannen een paar weken hier willen laten? vroeg hij.

— Zeker, mijnheer Hurle, gaarne, antwoordde de grijsaard.

— Wacht dan een oogenblikje!

Hurle drukte op den electrischen schelknop, die zich onder aan het blad van zijn schrijftafel bevond en zeide tot den binnentredenden bediende:

— Vraag eens of mijnheer Spicer hier wil komen, voeg er aan toe dat het voor een zaak van gewicht is!

— Ik geloof niet dat mijnheer al van zijn wandelrit terug is, zeide de bediende.

Hurle beet zich op de lippen en mompelde iets binnensmonds, terwijl hij zich half afwendde.

Op hetzelfde oogenblik klonk er op de binnenplaats hoefgetrappel.

De fabrikant trad snel op het venster toe, en riep uit:

— Daar is mijnheer Spicer! Ga hem dadelijk waarschuwen.

De bediende verdween ijlings, en nu heerschte er diepe stilte, want geen van de beide mannen sprak een woord.

Hurle trommelde zenuwachtig met zijn dikke vingers op het tafelblad en keek met duisteren blik voor zich uit.

Toen ging de deur open en Spicer trad binnen, gespoord en gelaarsd en met de rijzweep nog in de hand.

Hij bleef een oogenblik op den drempel staan en vestigde zijn zwarte oogen een oogenblik op den bezoeker.

Toen vroeg hij tamelijk onverschillig:

— Wat wil je van mij, Hurle?

De fabrikant nam hem een weinig terzijde, na hem een verholen, woedenden blik te hebben toegeworpen en zette hem in enkele woorden de zaak uiteen.

Spicer luisterde zwijgend, terwijl zijn stekende oogen onophoudelijk op den bezoeker gevestigd bleven.

Hij wierp zelfs geen blik in de plannen, welke Hurle voor hem ontrold had en tikte met zijn karwats tegen de kappen van zijn hooge laarzen.

Toen Hurle zijn uiteenzetting geëindigd had, haalde Spicer de schouders op en zeide:

— Moet je mij daarom lastig vallen? Je hebt er meer verstand van dan ik! Doe maar wat je het beste lijkt.

En zonder verder notitie te nemen van den bezoeker, verliet de compagnon van Hurle het vertrek weder.

Deze balde driftig de vuist en scheen een oogenblik in beraad te staan of hij den ander niet zou volgen.

Hij bedacht zich echter, trad op de brandkast toe, trok de zware deur naar zich toe en wierp de plannen met een ongeduldig gebaar in de kast, welke hij vervolgens weder sloot.

Toen wendde hij zich tot den uitvinder en zeide:

— Ik moet nu aan het werk en heb geen tijd meer — maar ik zou u willen verzoeken over drie weken of een maand nog eens terug te komen, dan zal ik u zeker wel kunnen zeggen of uw uitvinding waarde voor ons heeft.

— O, daar ben ik zeker van, mijnheer! zeide de uitvinder haastig, terwijl hij opstond en zijn hoed greep.

Hij maakte eenige verlegen buigingen en ging ruggelings het vertrek uit, alsof hij een hoveling was, die afscheid nam van zijn souverain.

Hurle keek hem na, met een onaangename glimlach om zijn dikke lippen.

En als hij dwars door de muren had kunnen zien, dan zou hij hebben waargenomen, dat de uitvinder haastig in een huurauto stapte, door een reusachtigen chauffeur bestuurd en zich daar onttreed van pruik en baard, terwijl de auto snel voortreed! Hij zou dan gezien hebben hoe de uitvinder vervolgens tegen de voorruit tikte, waarop de auto weder terugkeerde op haar weg, en hoe de gewaande uitvinder een oogenblik later weder de gedaante van den arbeider Gray had aangenomen!

Raffles was juist op tijd weder in de werkplaats terug, welke hij verlaten had om te schaften.

In den loop van den middag verliet hij zijn werkbank en verklaarde aan den meesterknecht, dat hij aanstonds mijnheer Hurle moest spreken, omdat hem „toch nog iets was ingevallen van vroeger”.

Fleming schudde onmerkbaar het hoofd, trok de zware wenkbrauwen bijeen en het leek of er een oogenblik een minachtende trek over zijn gelaat vloog.

Toen zeide hij:

— Je moet doen wat je niet laten kunt! Ik zal je natuurlijk niet terughouden, als je maar zorgt dat je spoedig weder terug bent.

Raffles knikte en had het volgende oogenblik de werkplaats verlaten.

Hij liep snel den hem nu welbekenden weg en bij de teekenzaal bleef hij verrast even stilstaan. Daar, in een smalle, halfduistere zijgang, hoorde hij, zoo duidelijk als hij ooit iets gehoord had, het geluid van een kus.

— Ik geloof zoo waar, dat de jongelui zich al heel weinig geneeren, al valt dit niet in den geest van mijnheer Spicer! bromde hij glimlachend voor zich heen.

Daarop klonk het geluid van een deur, die geopend

werd, en een oogenblik later schoot Violet Hurle hem voorbij, met hoogrood gelaat en neergeslagen oogen, alsof zij zich zelfs voor den eenvoudigen werkmans een weinig schaamde, die misschien wel iets van de bijeenkomst had gemerkt.

Maar Raffles hield zich alsof hij niets gezien had en zette zijn weg voort.

Hij stak echter niet de binnenplaats over, maar wist langs een omweg het kantoorgebouw te bereiken.

In de gangen bevond zich niemand en Raffles kon ongemerkt de deur van een kamer bereiken, waarvan hij wist dat zij zich naast het bureau van Hurle moest bevinden.

Het was een soort van wachtkamer, die echter zoo goed als nimmer gebruikt werd.

Raffles sloop haastig naar de tusschendeur en liet een goedkeurend gebrom hooren.

— Ik geloof dat ik juist bijtijds ben — fluisterde hij voor zich heen. Als ik mij niet vergis zijn de heeren bezig hun vuile wasch te beredderen!

HOOFDSTUK VI.

Stemmen uit het verleden.

Raffles had goed gezien, — Hurle en Spicer stonden in het bureau tegenover elkander, met haat in de oogen en dreigend, alsof zij elkander te lijf wilden.

Zij hadden hun stemmen tot een woedend gefluister

laten dalen, uit vrees te worden gehoord, maar nu en dan werd de drift hun te machtig en barstten zij uit in giftige verwijten, beschuldigingen en bedreigingen.

Spicer stond bij het raam, zooals hij dien dag ge-

staan had, toen de zoogenaamde arbeider Gray was binnengeropen om de geheimen van zijn vroegere patroons te verraden.

Hij had juist een schrobbeering gekregen, omdat hij den geheelen morgen afwezig was gebleven en aan paardrijden had besteed.

— Ik zou wel eens willen weten, met welk doel je eigenlijk mijn compagnon bent — waarom je het ooit geworden bent! zoo beëindigde Hurle op schamperen toon zijn toespraak.

— Dat zou je niet weten? was de spottende weder-vraag, ik maak van mijn hart geen moordkuil — ik kom er rond voor uit, dat jou heele fabriek mij geen haar kan schelen — ik stel alleen belang bij de opbrengst ervan!

— En dat zegt dezelfde man dien ik nog maar weinig jaren geleden letterlijk uit de modder heb opgeraapt! riep Hurle woedend uit.

— Ik zou zeggen dat je dat uit liefdadigheid gedaan hebt, riep Spicer met een schel lachje, je moest immers wel, man!

— Stil! spreek niet zoo hard! beval Hurle op angstigen toon.

— O, men mag het hooren — ten minste wanneer je je nog langer blijft verzetten tegen mijn wenschen.

— Wat bedoel je toch, vroeg Hurle haperend.

— Houdt je niet van den domme, want dan verlies ik mijn geduld, en dat zou je groote schade kunnen berokkenen!

— Maar het kind heeft je niet lief! Ze wil niets van je weten! riep Hurle uit.

— Dat is van minder belang, hernam Spicer cynisch. Ik weet wel dat ik niet zoo piepjong meer ben, maar daaraan zal zij wel wennen! Ik heb haar lief en ik wil haar tot mijn vrouw. Basta!

— Je hebt haar lief? herhaalde Hurle schamper. Jij zou iemand lief kunnen hebben — een man zonder ge-weten, een dief, een moord.....

Spicer was met een sprong bij hem en legde hem ruw de hand op den mond.

— Zwijg, of ik sla je de woorden in je strot terug! zeide hij op doffen toon. Laat dat rusten. Je weet dat je even schuldig bent als ik en misschien nog wel schul-diger — jij was de man die het plan bedacht, maar daarover wil ik nu niet met je praten. Je zult me je dochter geven, of ik zweer je dat je het berouwen zult.

En wat die Bowley betreft — laat die jonge melkmuil zich voor mij in acht nemen, hij draait in den laatsten tijd om je dochter heen.

— O, dat behoeft je niet te verontrusten, hij krijgt haar in geen geval, riep Hurle op ruwen toon.

— Dat zou ik je ook aanraden, je weet dat je in mijn macht bent!

— Ja, dat weet ik, en vervloekt zij het uur waarop ik je heb leeren kennen.

— Kom, kom, niet zoo dramatisch mijn waarde! ging Spicer spottend voort, je hebt toch zeker geen be-rouw? Daar heb je immers ook geen last van gehad toen je een jaar of vijf geleden James Duncan bestal? Evenmin als je er berouw van zult hebben, je nieuwe slachtoffer te berooven! Of wil je me soms wijsmaken, dat je den man behoorlijk in de winst zult laten deelen.

— Ik zal hem een paar honderd pond betalen! bromde Hurle.

— Een paar honderd pond, terwijl je mij zelf verze-kert dat die uitvinding tienduizenden waard is, ja mis-schien wel honderdduizenden!

— Ben je hier gekomen om mij dat te verwijten? Je maakt immers je aandeel op, zonder dat je er iets voor uitvoert!

— Ik heb geen verstand van fabrieken! hernam Spicer op onbeschaamden toon, het is billijk dat jij het werk doet!

— Pas op, Spicer, pas op! Drijf mij niet tot wan-hoop! Tart mij niet! Mijn val zal ook de jouwe met zich mede brengen.

— Dat is nog zoo zeker niet, zeide Spicer op sarrenden toon, ik heb mijn maatregelen genomen! Trouwens, als ik maar eenmaal je schoonzoon ben, is het mijn eigen belang je te sparen. Zorg daarvoor en alles is in orde!

Een vrij langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen klonk de doffe stem van den fabrikant:

— Ik zal mijn best doen — meer kan ik niet belo-ven! Ik kan mijn dochter niet dwingen, om iemand te huwen, wien zij niet lief heeft!

— Dan zou je haar wel eens evenmin kunnen dwin-gen van dien Bowley af te zien, riep Spicer uit. Luister eens Hurle, wij willen spijkers met koppen slaan. Dit wachten en aandringen begint mij te vervelen, dwang of niet — je zorgt dat je dochter mij binnen een maand

het jawoord heeft gegeven of er gebeuren ongelukken. Je weet dat ik nog altijd zekere bewijzen heb en al zijn ze oud, verjaard zijn ze nog niet! De Engelsche politie zou er zich misschien aan gelegen laten liggen, maar die van Argentinië des te meer.

— Zwijg om Gods wille, zwijg! kreet Hurle. Als je dan geen medelijden met mij hebt, spaar dan ten minste mijn dochter!

— Heb je aan den naam van je dochter gedacht, toen je Duncan bestal, ging Spicer onverbiddelijk voort. Ben je nu niet opnieuw voornemens een armen drommel te bestelen, kom mijn waarde — je bent een groote schurk, wint er toch geen doekjes om! En nu wil ik je gewauwel niet langer aanhooren — je kent nu mijn ultimatum! Ik geef je een maand — en ik kan voor de gevolgen niet instaan als je dochter weigert! Hoe je het wil inkleeden is jouw zaak — en wat mij betreft, ik zal wel zorgen buiten schot te blijven!

Raffles begreep dat het gesprek hiermede geëindigd was en met een paar sprongen was hij de deur uit en weder op de gang.

Juist werd de deur van het kantoor geopend, en Spicer trad naar buiten met een bleek gelaat en dreigend samengetrokken wenkbrauwen.

Hij bleef een oogenblik met den knop van de deur in de hand staan, toen hij den gewaanden arbeider zag, en keek hem een oogenblik strak aan.

Maar op het gelaat van den man was niets anders te lezen dan onderdanigheid en eerbied.

— Wat moet je hier? vroeg Spicer op ruwen toon.

— Ik had mijnheer Hurle wel even willen spreken — over een machinegeheim!

Spicer haalde de schouders op, en verwijderde zich met snelle schreden.

Raffles keek hem na, en mompelde:

— Hoe noodlottig, dat ik de eenige getuige was van dat gesprek. Nu, het zal van mijzelf afhangen om bewijzen te verzamelen!

Hij ging het bureau van Hurle niet binnen, maar keerde op zijn sohreden terug, en stond een oogenblik later weder aan de draaibank.

Hij had nu echter de grootste moeite zijn aandacht bij het werk te bepalen en geen fouten te begaan, want

ophoudelijk dwaalden zijn gedachten af, en hielden zich bezig met wat hij zooeven vernomen had.

Dit was duidelijk — er moest een vreeselijk geheim zijn in het verleden van deze twee firmanten, die tevens medeplichtigen waren.

Maar welk was dat geheim?

Zeker, Spicer wist van de laaghartige berooving van James Duncan, welke hij zeker bij toeval vernomen had — maar daarop doelde hij niet alleen!

Neen, — het was iets ernstigers, het was moord!

Het moest lang geleden zijn, en het moest zich in Argentinië hebben afgespeeld.

En Raffles besloot, al kostte het hem de grootste moeite, dit geheim te doorgronden.

Spicer had gesproken van bewijzen, welke hij nog in zijn bezit had — die zou hij waarschijnlijk wel goed bewaren in zijn eigen woning.

Als de tijd rijp was om te handelen, zou Raffles optreden met onverbiddeleke gestrengheid.

In den loop van den middag had hij gelegenheid den meesterknecht terloops eenige vragen te stellen.

Zij ontmoetten elkander in een stille gang, nadat Raffles een werkstuk naar een andere afdeling had gebracht.

— Zeg mij eens, begon Raffles, terwijl hij Fleming onderzoekend aankeek, gelooft gij dat mijnheer Spicer veel verstand heeft van ons vak.

— Waarom vraag je dat? vroeg de meesterknecht, terwijl hij een onderzoekenden blik om zich heen wierp, als om zich te overtuigen dat er geen luistervink in de buurt was.

— Och, zoo maar! Vertel eens, zijt ge hier allang in dienst?

— Van de oprichting van de zaak af!

— Is dat lang geleden?

— Een jaar of twintig geleden! Wij zijn heel klein begonnen — hier op deze zelfde plek. Maar toen deed mijnheer Hurle een knappe uitvinding die heel wat geld opleverde — en daarop namen de zaken een groote vlucht!

— Maar mijnheer Spicer — is die van het begin af in de zaak geweest!

Fleming scheen een oogenblik te aarzelen, voor hij antwoordde:

— Hurle en Spicer hebben twintig jaar geleden de

zaak opgericht — maar het vlotte aanvankelijk niet zoo goed, en Spicer liep er spoedig uit. Dat is trouwens geen geheim — de meeste werklieden, die hier twintig jaren zijn, kunnen u hetzelfde zeggen. Maar toen de zaak goed ging, kwam hij eensklaps weder boven water en werd de compagnon van mijnheer Hurle!

— Waar had hij in dien tijd van geleefd?

— Ja, wie kan dat zeggen! Ik herinner mij wel, dat hij er sjofel en verlopen uitzag. Maar vertel mij eens — waarom wil je dat eigenlijk allemaal weten.

— O, louter uit nieuwsgierigheid, antwoordde Raffles lachend. Ik ben graag nauwkeurig op de hoogte van de zaak, waar ik werkzaam ben.

Hij knikte Fleming toe, en begaf zich weder naar zijn draaibank.

Een paar uren later zat Raffles tegenover Charly in de groote eetzaal van het Carlton Hotel, waar zich nog slechts weinig bezoekers bevonden, daar het reeds tamelijk laat was.

Nadat zij zwijgend hun soep opgelepeld hadden en den kellner het volgende gerecht hadden opgedragen, begon Charly:

— En zeg mij nu eens gauw, Edward, of deze dag je iets bijzonders heeft opgeleverd. Is de truc van den ouden uitvinder geslaagd?

— Volkomen! Hurle liep er dadelijk in!

— Maar intusschen ben je daar een uitvinding mee kwijt, welke je groot voordeel had kunnen opleveren, als je haar aan een soliede firma verkocht had.

— Dat geloof ik niet! ging Raffles kalm voort. Als Hurle er werkelijk toe overgaat om mijn uitvinding te exploiteeren, dan is de tijd aangebroken om te handelen en dan zal ik wel zorgen, dat de justitie hem het verder werken belet.

En nu deelde hij tot in de minste bijzonderheden alles mede, wat hij dien dag beleefd had, zonder iets te vergeten — noch de twist in het bureau, noch het gesprek met Fleming, noch het minnekoozen van de beide jonge lieden.

Charly had met de grootste aandacht toegeluisterd, en zeide, toen Raffles zijn verhaal geëindigd had:

— Dan heeft deze dag ons reeds heel wat verder gebracht, Edward. Wat zijn nu je plannen?

— Dat zal ik je zeggen. Wij moeten nu samenwerken. Ik zal je hulp noodig hebben.

— Ik bent blij, dat je haar kunt gebruiken.

— Er moet in Argentinië iets gebeurd zijn, waarbij die twee mannen betrokken waren en dat op zijn minst twintig jaren geleden is. Welnu, ik zou er prijs op stellen, wanneer je al het mogelijke deed, om er achter te komen, wat dat geweest kan zijn. Ik herken dat het moeilijk is, maar het moet gedaan worden.

— En de dochter Violet? vroeg Charly op zachten toon.

— Jij denkt maar steeds aan de dochter, antwoordde Raffles bits. Als je ook eens aan de ongelukkige dochter van James Duncan denkt, wier geheele jeugd bedorven is door den schurkenstreek van dien ellending, die haar schoonste jaren op een maffe fabriek heeft doorgebracht, zonder zon en zonder vermaken!

— Ik denk wel degelijk aan haar, Edward, hernam Charly hoofdschuddend, maar toch — ik vind het zulk een mistroostig denkbeeld dat dat meisje moet lijden om wat haar vader misdreven heeft!

— Dat is een sentimenteele redeneering, welke ik niet kan volgen, hernam Raffles, en er verscheen een diepe rimpel in het gladde voorhoofd. Want als men steeds rekening hield met de bloedverwanten, dan zou de rechter nimmer kunnen straffen.

— Dat is wel zoo — maar in dit bijzondere geval...

— Genoeg! viel Raffles hem ruw in de rede. Ik weet wat ik te doen heb!

Charly wierp Raffles tersluiks een onderzoekenden blik toe, maar hij zweeg.

Zachtjes mompelde hij echter voor zich heen.

— Ik zal hem nog wel tot andere gedachten weten te brengen!

HOOFDSTUK VII.

De lont aan de mijn!

Er was omstreeks een week verlopen sedert de gebeurtenissen in het vorige hoofdstuk beschreven.

De arbeider Gray werkte tot groote voldoening van den meesterknecht nog steeds aan de draaibank.

Raffles had deze week besteed, om zijn oogen goed den kost te geven — en er had een ommekeer in zijn binnenste plaats gegrepen.

Hij had Violet Hurle aandachtig gadegeslagen, en gezien, dat zij een edel gemoed had. Dat zij zeer veel geld wegschonk aan liefdadige instellingen, ondanks de tegenwerpingen van haar vader; dat zij zeer goed was voor de arbeiders, en menigmaal hun zieke vrouwen en kinderen persoonlijk bezocht, altijd met een vriendelijk woord op de lippen — en een goed gevulde beurs in den zak!

Hij had gezien dat haar liefde voor Edgard Bowley innig en standvastig was, en dat zij die voor geen geld ter wereld zou prijsgeven.

— En toch zal ik haar vader straffen, dat zweer ik! had Raffles op het einde van die week tot zichzelf gezegd. Als ik kan zal ik haar sparen — maar de goeden moet met de kwaden lijden, dat is de wet van het noodlot, geldig zoo lang de wereld draait.

Maar Raffles had nog meer gezien en opgemerkt.

Hij had bespeurd, hoe Spicer zijn medeplichtige aan de duistere misdaad van het verleden bespiedde als de tijger zijn prooi, hoe hij den jongen teekenaar bespioneerde — en hoe hij zijn gezelschap trachtte op te dringen aan Violet, die hem echter slechts met koele onverschilligheid bejegende.

En ten slotte had hij gezien, dat Hurle een langdurig gesprek had gehad met den eersten ingenieur en eenige werkbazen — en dat het onderwerp van dat gesprek gevormd was door de uitvinding van den ouden man,

die een week geleden zijn opwachting bij den fabrikant had gemaakt!

— Een onverbeterlijke oude schurk — een gewetenlooze geldwolf! had Raffles gemompeld, toen hij getuige was geweest van deze eerste aanstalten om volgens de plannen van den uitvinder de machines te vervaardigen, waarmede men den motorcylinder zou stampen uit een enkel blok staal.

Hij wist echter wel, dat het nog maanden zou duren, alvorens deze machines gereed konden zijn — en voor dien tijd zou hij zijn slag wel geslagen kunnen hebben!

Wat Charly aangaat, hij had een wonderlijke reis gemaakt, door Henderson vergezeld.

Nog in denzelfden nacht, volgend op het gesprek in de dinerzaal van het Carlton Hotel, had hij zich met den braven chauffeur ingescheept aan boord van de „Duivel der Lucht”, een wonderbaarlijke vliegmachine, ontsproten aan het brein van den grooten onbekende, door electricische kracht voortbewogen, en waarmede gemakkelijk een snelheid van meer dan vijf honderd kilometer per uur kon worden bereikt.

Met dit vliegtuig hadden de beide mannen den overtocht naar Zuid-Amerika in ongeveer tien uren volbracht — en het wonder was geschied, dat zij in een hotel van Buenos-Ayres hadden kunnen lunchen, na den vorigen nacht in den Regent Street te Londen te hebben gesoupeerd.

Het was in den morgen van den negenden dag na het vertrek van den jongen man, toen hij plotseling, zonder dat Raffles er iets van wist, voor hem stond!

Dat geschiedde in de conversatiezaal van de Windsor-Club, waarvan Raffles onder den naam van Lord Aberdeen, vice-president was.

Charly was in rok gekleed, en hij zag er uit, alsof

hij zoeven een soirée in de deftigste kringen had verlaten.

En toch was hij nauwelijks twee uren geleden op het vliegterrein van Hendon geland.

Raffles, die toch aan verrassingen wel gewend was, sprong verwonderd op, en nam Charly dadelijk ter zijde, na hem krachtig de hand te hebben gedrukt.

— Nu reeds terug, mijn jongen? vroeg hij! Dat is eerder dan ik had kunnen denken.

— Mijn onderzoek daar was gisteren geëindigd. Ik had dus geen reden om langer weg te blijven, antwoordde de jonge man met een opgewekten glimlach.

— En heeft dat onderzoek reeds succes opgeleverd?

— Meer dan ik durfde hopen — minder dan jij misschien verwacht zult hebben.

— Kom spoedig mede naar mijn particulier spreekvertrek, daar kunnen wij rustig praten!

De beide vrienden verlieten de zaal, schreden door de breede, met marmer bevloerde gang, en traden een fraai gemeubeld vertrek binnen, waarvan Raffles de deur zorgvuldig achter zich sloot en er een dik gordijn voortrok.

Nadat de beide vrienden hadden plaats genomen, begon Charly:

— Ik ben begonnen met mij uit te geven voor Engelsch detective, en ik moet zeggen dat de Argentijnsche politie mij in alles vriendelijk terzijde heeft gestaan, en behulpzaam is geweest.

— Dat was een goed denkbeeld van je!

— Ik begon met te vragen, of er omstreeks twintig jaren of iets langer geleden wellicht een ernstige misdaad was gepleegd, waarbij bloed gevloeid was en waarvan men de daders niet had kunnen vatten. Te Buenos-Ayres wist men van niets en zoo moest ik eindelijk wel elders gaan zoeken. Men telegrafeerde naar links en rechts en eindelijk kreeg ik eenige houvast — in een kleine plaats ongeveer twee en twintig jaar geleden, in een streek, waar toen nog geen sprake was van een spoorlijn, en waar het recht van den sterkste heerschte, werd een reiziger in een wijnhuis vermoord en uitgeschud. Dat wijnhuis was het eigendom van twee Engelschen, maar niemand wist zich hun naam goed te herinneren. De reiziger had zeer veel stofgoud bij zich gehad, en was op weg naar een naburige stad. Toen hij daar niet verscheen, deed men natuurlijk on-

derzoek naar hem, en ten slotte vond men zijn lijk in den kelder van het wijnhuis — maar zonder het stofgoud.

— En de eigenaars?

— Die waren verdwenen — de bar werd bestuurd door een man, die er pas een dag vertoefde en het toen juist voor een goed bedrag had overgenomen van de vroegere eigenaars. Zijn onschuld stond echter vast, want het gerechterlijk onderzoek wees uit, dat het lijk al minstens een week begraven moest zijn.

— Maar waarom denk je dan, beste Charly, dat die beide wijnhuisbezitters en de twee staalfabrikanten identiek zijn?

— Dat zal ik je zeggen! Ik sprak met een ouden man, eveneens een Engelschman, die daar reeds bijna een halve eeuw woonde, en die langen tijd het wijnhuis iederen dag bezocht had. Hij gaf mij een persoonsbeschrijving van de twee kerels, en die kwam trek voor trek overeen met het uiterlijk van Spicer en Hurle!

— En was dit de eenige misdaad, omstreeks dien tijd gepleegd, die ongestraft was gebleven? vroeg Raffles.

— Neen, er waren er nog een paar meer, welke ik allen onderzocht heb, maar die kwamen in het geheel niet in aanmerking.

— Heb je dien ouden man nog nader ondervraagd?

— Ja zeker! En ik heb nog beter gedaan — ik heb hem meegebracht!

— Wat zeg je daar! Is die man hier? riep Raffles opgewonden uit.

— Ja!

— Dat is knap gedaan! Verwonderde hij zich niet zeer over zijn luchtreis?

— Om je de waarheid te zeggen kostte het mij eenige moeite den ouden heer te bewegen de luchtreis te maken, en ik geloof dat hij al dien tijd uit angst met zijn oogen gesloten achter in het schuitje onder een dikke deken heeft gelegen. Ik heb hem echter een goede belooning in het vooruitzicht gesteld! Alleen zal die man natuurlijk wel niet zwijgen over het wonder van zijn reis!

Raffles haalde de schouders op.

— Het doet er minder toe. De politie van de geheele wereld weet nu wel dat John Raffles beschikt over een vliegmaschine, tweemaal zoo snel als de snelste tot

dusverre gebouwde, door benzine gedreven vliegma-
chine!

— Maar — zal Duncan, als eenmaal alles uitkomt, en de straf is voltrokken, geen verband leggen tusschen jouw bescherming en het lot van Hurle?

— Zelfs al deed hij dat — wat zou het dan nog te beteekenen hebben? vroeg Raffles. Hij kent mij immers alleen maar als graaf Palmhurst — een naam dien ik dadelijk weder kan prijs geven als ik dat verkies.

— Dus — je bent tevreden over me?

— Je hebt prachtig werk gedaan, mijn jongen! Als die oude man Hurle en Spicer herkent, dan zijn wij al weder heel wat verder!

— Zou die moordzaak niet verjaard zijn volgens de Argentijnsche wet?

— Ik vrees van wel, als zij inderdaad langer dan twintig jaar geleden is. Maar al kunnen zij dan niet gestraft worden door den Argentijnschen rechter — John Raffles zal zijn taak wel overnemen, want die stoort zich niet aan de wet. En ben je geheel uitgerust van de vermoeienissen van de reis?

— Volkomen, Edward! Ik kwam een paar uren geleden in de Regent Street, vernam van den ouden Gaston dat je hier was en heb mij toen dadelijk verkleed, om je op te zoeken, en heb jij mij nu op jouw beurt niets mede te deelen?

— Stellig!

En nu deelde Raffles zijn vriend mede, wat den lezer reeds bekend is.

Charly had met groote aandacht toegeluisterd en barstte nu uit:

— Het is moeilijk, zich een paar grootere schurken te denken — en toch is het jammer van het meisje, voegde hij er op zachten toon aan toe.

Raffles wierp hem een eigenaardigen blik toe, en hernam schouderophalend:

— Misschien kan zij gespaard worden — wij zullen wel eens zien!

— Je mag het zwakheid van mij noemen, Edward, maar dat hoop ik van harte! riep Charly uit, en zeg mij nu eens hoe je beschermelingen het maken.

— Zij verkeeren in den best mogelijken toestand! Ik was er gisteren, op een Zondag, en tot mijn genoegen zag ik dat het jonge ding al een paar dagen geleden het ziekbed had kunnen verlaten — en dat zij bij

zonder veel indruk schijnt gemaakt te hebben op Richard, den zoon van mijn rentmeester.

— Wel, dan heb je hier al weder den grondslag gelegd voor een tweeden roman! riep Charly vroolijk uit.

— Ik hoop dat hij wat vroolijker zal eindigen dan de andere, zeide Raffles op grimmigen toon.

Hij blies een dikke rookwolk uit zijn sigaret, en vervolgde:

— Wij zullen nu eens een onderzoek moeten instellen ten huize van dien ellendeling van een Spicer. De man praatte van bewijzen — die zou ik wel eens willen zien!

— Dan zul je niet anders dan gewelddadig kunnen optreden, Edward!

— Welnu, dan doen wij dat maar! gaf Raffles koeltjes te kennen.

Hij raadpleegde zijn horloge, en vervolgde:

— Voor hedennacht is het te laat! Maar wacht eens — daar valt mij iets in! Wel zeker, die oude man moet ons behulpzaam zijn! Waar heb je hem gelaten?

— Hij slaapt in je huis in de Victoria Street! Henderson is bij hem! De kans is wel gering, maar ik moest er toch rekening mede houden, dat hij uit zou breken.

— Prachtig, Charly! Dan zullen wij morgen eens zien wat de aanblik van dien ouden bekende op Spicer uitwerkt!

— Wil je dan op klaarlichten dag gaan?

Raffles dacht even na, en antwoordde toen.

— Daarover moet ik nog eens slapen! Laten wij nu maar niet meer over de zaak spreken, en liever wat naar de biljartkamer gaan!

Een oogenblik later stonden de beide vrienden aan het biljart.

Den volgenden dag, omstreeks acht uur in den avond, hield een huurauto stil voor een huis in de Victoria Street, waaruit twee mannen stapten.

Het waren Raffles en Charly Brand.

De chauffeur werd weggezonden, en Raffles opende de deur met zijn sleutel.

In de vestibule brandde licht, en een man van reusachtigen lichaamsbouw stond ijlings van de bank op

waarop hij gezeten was, en trad op de beide binnentredenden toe.

Het was James Henderson, de trouwe reus, de chauffeur van den Grooten Onbekende.

— Alles in orde? vroeg Raffles vriendelijk.

— In de beste orde, Mylord! Ik heb een wandeling met onzen man gemaakt, en hij raakte niet uitgekeken in Londen. Ik ben met hem gaan eten in een Italiaansch wijnhuis, en dat is hem ook al uitstekend bevallen.

— Waar is hij nu?

— Hij zit in zijn kamer, en om u de waarheid te zeggen, wordt hij eigenlijk een beetje ongeduldig. Hij begrijpt niet goed wat wij eigenlijk van hem willen.

— Dan zullen wij het hem dadelijk gaan mededeelen, zeide Raffles.

Hij wenkte Charly en de drie mannen begaven zich nu naar een vertrek op de eerste verdieping, waar zij een ouden man van bijna zeventig jaar, met een langen, verwilderden baard aantroffen, maar wiens oogen nog helder stonden, ten bewijze dat zijn geest nog volkomen frisch was.

Hij stond van tafel op, waarbij hij een avondblad had zitten lezen, en keek Raffles nieuwsgierig aan.

Toen vestigde hij zijn blik op Charly, en vroeg in het Engelsch, dat er maar al te duidelijk aan herinnerde, dat de man zijn geboorteland reeds tientallen jaren verlaten had:

— Gij zijt zeker de man, die de wonderlijke vlieg-machine vervaardigd hebt?

— Die ben ik, antwoordde Raffles glimlachend. Is de tocht u nog al bevallen?

— Om u de waarheid te zeggen, heb ik er niet veel van gemerkt! antwoordde de man. Wij waren reeds in Engeland, voor ik goed en wel wist, dat wij vertrokken waren. Maar nu zou ik toch gaarne willen weten, wat eigenlijk uw doel is!

— Dat zult gij, antwoordde Raffles. Wees er zeker van, dat gij hier voor een goed doel zijt! Hoe luidt uw naam?

— Peter Barr.

— Hebt gij lang in Argentinië gewoond?

— Bijna een halve eeuw!

— Waar?

— Te Corrientes! Maar in den tijd, waarover uw

vriend mij sprak, woonde ik aan den weg, dien men toen juist aanlegde. Het krioelde er in dien tijd van goudzoekers en het uitschot van alle landen kwam daarheen. Ik was paardenverhuurder en verdiende daar niet kwaad mede.

— Was daar in het geheel geen politie?

— Die was juist gekomen, toen het drama voorviel, waarover uw vriend mij onderhield. Het waren bereiden manschappen, met geweer en revolver gewapend, en uit het leger gerecruteerd. Alle uitstekende ruiters en beste schutters.

— Zoudt gij de twee eigenaars van de bar nog herkennen, in wier huis de moord op den reiziger is gepleegd?

— Stellig! Ik heb een uitstekend geheugen voor gezichten, en ik heb die twee mannen jaren gekend!

— Zeg mij eens eerlijk — hebt gij zelf nimmer verdenking tegen die twee mannen gekoesterd? ging Raffles voort.

Barr dacht even na, en scheen te aarzelen.

Toen sprak hij:

— Ik weet niet, of men zonder eenig tastbaar bewijs twee menschen van zulk een laag misdrijf mag betichten — maar ik weet er wel, die, evenals ik, aan de schuld van de twee barhouders geloofd hebben. Maar hoe dan ook — toen men het lijk van den vermisten reiziger vond, waren zij beiden reeds lang verdwenen.

— Had die reiziger veel goud bij zich?

— Voor minstens 12.000 realen! antwoordde Barr.

— Dan is, naar alle menschelijke berekening, met dat bloedgeld de grondslag gelegd voor de reusachtige fabriek in het Noorden van Londen! mompelde Raffles op zachten toon.

Hij vervolgde luid:

— Luister, Peter Barr! Gij kunt ons behulpzaam zijn, om de moordenaars van dien rampzaligen reiziger te straffen niet alleen, maar ook om een groot onrecht goed te maken, hetwelk door de moordenaars gepleegd is tegenover onschuldige lieden, die zij geplunderd en tot den bedelstaf gebracht hebben! Ik kan u alles onmogelijk uitleggen, daar dit veel te lang zou duren, en ik u dan mijn identiteit zou moeten verraden — en dat doe ik liever niet, om verschillende, en voor mij steekhoudende redenen! Maar als gij ons helpt, doet gij er een goed werk mede! Gij kunt dadelijk daarna

weder naar uw land terug worden gebracht, als gij het wenscht en al uwe moeite zal u rijkelijk beloond worden.

— Ik heb kind noch kraai daarginds, mijnheer, zeide Barr eenvoudig. Mijn vrouw, mijn zoon en twee dochters zijn achter elkander aan moeraskoorts en typhus bezweken, vele jaren geleden! Nu ik eenmaal hier ben — waarom zou ik terugkeeren? Ik had wat geld bijeengespaard, dat heb ik medegenomen — en de paar jaren, welke God mij wellicht nog laat, kan ik daarmede wel toekomen!

— Uw oude dag zal zonder zorg zijn, daarvoor sta ik u borg, hernam Raffles vriendelijk. En nu — gij zult hedennacht wellicht vreemde dingen zien, maar verwonder u niet, vrees niets — alles geschiedt ten beste van arme, bedrogen lieden. Ik zweer u, dat gij slechts hulp biedt bij een rechtmatige daad van vergelding! Als alles gedaan is, zult gij vernemen, waartoe gij geholpen hebt, dat beloof ik u plechtig.

Barr dacht even na, en zeide toen op eenvoudigen toon:

— Als het u te doen is om de moordenaars te straffen, dan ben ik uw man, mijnheer — dat is alles, wat ik te zeggen heb!

— Ik dank u! En nu — vooruit, vrienden! Wij moeten aanstonds aan het werk!

Barr zette zijn hoed op en trok zijn jas aan.

Raffles nam hem ter zijde.

— Zeg mij eens — gelooft gij, dat gij veel veranderd zijt in de laatste twintig jaren? vroeg hij.

— Ouder geworden — maar weinig naar het uiterlijk veranderd, mijnheer! Ik droeg toen knevel en baard juist zooals nu!

— Zooveel te beter! Op weg dan!

De vier mannen verlieten het huis, en op straat gekomen, riep Raffles een huurauto aan.

— Waar gaan wij nu heen? vroeg Charly op zachten toon, toen de auto kwam vóórrijden.

— Naar het huis van Spicer!

— Maar misschien is hij wel niet thuis!

— Hij zal wel thuis zijn! Ik heb hem een briefje geschreven, waarin „een goede bekende” hem mededeelde, dat hij hem een en ander had mede te deelen om-

trent zijn vroegere relaties met Hurle! Als dat hem niet thuis houdt, dan weet ik er niets van!

— En je had gelijk ook — want er zal inderdaad „een oude bekende” komen, die hem het een en ander heeft te zeggen, zei Charly grimmig.

De vier mannen stapte in.

Raffles had den chauffeur het adres van Philip Spicer opgegeven.

Een half uur later stond het voertuig stil voor een fraai huis in den Grosvenor Road.

Alleen stapten uit, en de chauffeur kreeg bevel om te wachten.

Raffles schelde aan en zeide tot den bediende:

— Is je meester thuis, vriend?

— Ja, mijnheer, maar ik weet niet of hij u ontvangen kan!

— Dat zal hij zeker! Mijnheer Spicer verwacht mij!

— Dan zal ik u aandienen! Uw naam, als ik u verzoeken mag?

— Die doet er niet toe. Wij zijn van de politie. Wijs ons den weg naar de werkkamer van uw meester — en geen geluid, of het zou u berouwen.

Doodelijk ontsteld trad de bediende terug, en liet nu Raffles en de drie mannen binnentreden.

Allen snelden de trap op, den bediende op den voet volgend.

— Die deur, mijnheer! kwam de man sidderend, alsof hij een voorgevoel had van wat er zou geschieden.

— Wat is daar naast? vroeg Raffles fluisterend.

— Een kleine rookkamer.

— Is er een tusschendeur? vroeg Raffles.

— Ja.

Raffles wendde zich tot Barr en zeide:

— Ga daar dan binnen, en neem achter de deur plaats. Luister goed, naar wat wij zeggen. Als ik in de handen klap, komt gij binnen.

— Ik zal doen, wat gij mij gezegd hebt, mijnheer! zeide Barr, en hij trad snel het rookvertrek binnen.

Raffles legde zijn hand op de kruik van de deur...

Een seconde later stonden de drie mannen in het vertrek van Philip Spicer.

HOOFDSTUK VIII.

Straf en vergelding.

Bij den haard zat een man, die verschrikt opsprong, toen de deur zoo onverhoedsch open ging, en de binnekomenden met wijd open oogen verbaasd aanstaarde.

— Wat heeft dat te beduiden? stotterde hij ten slotte, aangegrepen door wie kan zeggen welke vrees bij het zien der drie onbeweeglijke gedaanten, die daar bij de deur stonden, zwijgend en dreigend:

— Wie zijt gij en wat wilt gij? vroeg Spicer met stemverheffing, terwijl hij een stap naar voren deed.

— Wie wij zijn zult gij pas veel later vernemen, Philipp Spicer, antwoordde Raffles afgemeten. En wat wij willen — is gerechtigheid.

Spicer wankelde achteruit, alsof hij een spookverschijning zag opdoemen, en werd doodelijk bleek.

— Is dat een grap? mompelde hij schor, met een poging om te glimlachen, welke zijn gluiperig gelaat tot een afschuwelijken grijns vertrok.

— Neen, een grap is het niet, antwoordde Raffles, op denzelfden afgemeten toon. Het is bittere ernst. Gij hebt mijn briefje ontvangen?

— Ja, en ik moet u zeggen, dat ik niet begrijp, waarom ik er eenige waarde aan heb gehecht, en tehuis ben gebleven, om te vernemen wat de schrijver mij wel te zeggen kon hebben! hernam Spicer, met een vergeefsch poging, zijn stem vast te doen klinken.

— Ik sprak daarin van uwe relaties met Hurle, ging Raffles onverstoorbaar voort — en ik bedoelde daarmede uwe relaties van 22 jaar geleden — die van de bar aan den straatweg van Corrientes!

Deze weinige woorden hadden een vreeselijke uitwerking.

Spicer stond voorovergebogen, als een tijger, gereed om den sprong te doen.

Zijn oogen, met bloed beloopt, puilden hem uit het hoofd, en hadden een verschrikkelijke uitdrukking

— waanzin en doodsangst lager er in.

Zijn borst hijgde reutelend, zijn lippen waren boven zijn tanden opgetrokken, als van een wolf.

— Wat zegt gij? Wat zegt gij? Wat zegt gij? vroeg hij driemaal achter elkander zeer snel.

— Ik zeg, dat gij en Hurle 22 jaar geleden een reiziger hebt vermoord en uitgeschud, en zijn lijk in uwen kelder hebt begraven! Ik zeg, dat gij hem zijn stofgoud ter waarde van 12.000 realen hebt ontnomen! Ik zeg, dat gij met dat bloedgeld de fabriek hebt gesticht, die nu de trots van uwen medeplichtige uitmaakt! Ik zeg, dat gij hierover slechts weinige dagen geleden met Hurle hebt gesproken in het kantoor dier fabriek! En als gij mij mocht durven tegenspreken.....

Hij voltooide den zin niet, maar klapte luid in de handen.

De tusschendeur ging open.

Barr trad te voorschijn.

Spicer had snel het hoofd in zijn richting omgewend.

Hij uitte een verschrikkelijken kreet, zijn haren rezen, nat van zweet, te berge, en zijn oogen dreigden uit de kassen te puilen.

Een rochelend geluid ontwong zich aan zijn keel, en eenklaps schreeuwde hij:

— Weg! Weg! Ik beken! Het is waar! Ik heb hem vermoord! Genade! Ik beken, ik.....

De woorden gingen over in een reutelend gefluister.

Spicer was voorover op de groote tafel gevallen, met de armen uitgestrekt.

Raffles wierp een blik op het lichaam van den moordenaar en zeide toen:

— Loochenen zou u ook niet baten. Hier staat een getuige, die u zou kunnen verpletteren. En uw gesprek met Hurle heeft u verraden. Maar gij spraakt toen van bewijzen. Waar zijn die? Geef mij!

Spicer bewoog zich niet.

— Verstaat gij mij niet? Gij moet mij dadelijk die bewijzen van de schuld van Hurle geven.

Het lichaam op de tafel verroerde zich niet.

Raffles trad een paar stappen naar voren.

Hij legde zijn hand op den schouder van den moordenaar.

Door deze zachte aanraking alleen, gleed het lichaam van de tafel op den vloer, met een doffen slag.

Spicer lag met het gelaat naar boven gekeerd, met gesloten oogen.

Raffles bukte zich over hem heen.

Bijna aanstonds richtte hij zich weder op.

— Hij is dood! zeide hij ernstig. Een beroerte heeft een einde aan zijn nietswaardig leven gemaakt. De aardische rechter kan hier niet meer vonnissen.

Een oogenblik stonden de vier mannen roerloos, met gebogen hoofd, om het doode lichaam op den vloer.

Toen vroeg Charly zachtjes:

— En die bewijzen?

— Die moeten wij in ieder geval hebben, zeide Raffles.

Hij trad op de schrijftafel toe, onderzocht haar snel, en had spoedig een geheime lade gevonden.

Hij trok haar open, en nam er eenige voorwerpen uit.

Het was een groot dolkmes, op welks lemmet nog duidelijk de sporen van bloed te zien waren, en op welks heft twee koperen letters waren genageld: een B en een H, voorts eenige papieren, waaruit het eigendomsrecht op het wijnhuis bij Corrientes bleek, en ten slotte een klein linnen zakje, waarin zich nog enkele koreltjes zeer fijn verdeeld goud bevonden.

Raffles kwam met het mes en het zakje naar Barr toe, die zwijgend, met bleek gelaat op dezelfde plek was blijven staan, en vroeg:

— Kent gij deze voorwerpen soms?

De oude man wierp slechts even een blik op mes en zakje en antwoordde toen:

— Dat dolkmes heeft aan Hurle toebehoord, daarop wil ik wel een eed doen, en het zakje heb ik in handen van dien ongelukkigen reiziger gezien. Het was door zijn vrouw met die kralen versierd.

— Dat is voldoende, zeide Raffles kortaf. Kom, vrienden, wij hebben hier niets meer te doen. Een gedeelte van onze taak is thans verricht.

Allen verlieten de kamer.

Bij de trap troffen zij den bediende aan, die daar bleek, met verschrikt gelaat stond te wachten.

— Ik heb alles gehoord, mijnheer, stamelde hij, toen hij Raffles zag naderen. Neem mij niet kwalijk, dat ik geluisterd heb.....

— Dan weet gij, wat u te doen staat, zeide Raffles. Ga bij uw meester waken, wij zullen voor het overige zorgen.

De man knikte zwijgend, en Raffles en zijn metgezellen verlieten het huis.

De auto stond nog steeds te wachten.

Raffles noemde het adres van de particuliere woning van Bernard Hurle, en de auto reed weg.

Er werd weinig gesproken.

Iedereen was nog te zeer onder den indruk van dit plotselinge einde van den moordenaar.

Het was bijna half twaalf, toen de auto eindelijk stilstond voor het vorstelijk verblijf van den fabrikant.

Eenige ramen waren nog verlicht.

Raffles zond de auto weg, en de vier mannen liepen snel naar de huisdeur.

Deze werd op het schellen van Raffles geopend door een bediende, die niet weinig verbaasd was, toen hij daar vier mannen zag staan.

— Is uw meester reeds ter ruste? vroeg Raffles.

— Nog niet, mijnheer, maar hij zal toch wel aanstonds gaan slapen! antwoordde de man.

— Ga hem dadelijk waarschuwen en zeg, dat iemand hem namens mijnheer Spicer moet spreken over een zaak van het allergrootste gewicht, die geen seconde uitstel kan velen.

De bediende, verschrikt door den ernstigen toon, waarop de bezoeker gesproken had, liet allen binnen en snelde de trappen op.

Er verstreken vijf minuten.

Toen keerde de bediende weder terug, met het verzoek, hem te willen volgen.

Zwijgend gingen de vier mannen de trap op, door den bediende voorafgegaan.

Deze stond stil voor een breede, witgelakte deur en klopte aan.

— Binnen! klonk een stem met een rasperig geluid. Raffles en zijn metgezellen traden binnen, en de

bediende deed de deur achter hen dicht, verbaasd over dit late bezoek.

Hurle zat vóór zijn schrijfbureau.

Hij rookte een zware sigaar en stond nu langzaam op, met een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

— Mag ik weten..... begon hij.

Maar hij eindigde den zin niet.

Zijn blik was op Barr gevallen, die in het volle licht van den electrischen kroon stond.

Hij begon over zijn geheele lichaam te sidderen en de sigaar ontgleed aan zijn vingers en rolde op den vloer.

Met wijd opengespalkte oogen staarde hij onophoudelijk naar den ouden man met zijn langen, grijzen baard.

Zijn lippen bewogen zich, maar er kwam geen klank uit zijn keel.

Raffles trad op hem toe, in de eene hand den dolk, in de andere het zakje, waarin het noodlottige stofgoud was geweest.

— Herkent gij die voorwerpen? vroeg hij ernstig.

Hurle sloeg beide handen voor het gelaat en kreunde zachtjes.

Toen zonk hij op een stoel neder en een rauwe snik ontwong zich aan zijn borst.

— Hij dreef mij er toe aan, zeide hij, nauwelijks verstaanbaar. Hij is de kwade geest van mijn leven geweest.

— Hij is dood, het Goddelijk gerecht heeft uitspraak in zijn zaak gedaan, hernam Raffles op zachten toon. Maar dreef hij u ook aan, om den ongelukkigen Duncan laaghartig te bestellen? Dreef hij u aan, om den ouden man, die u twaalf dagen geleden op goed vertrouwen zijn plannen toonde, te bedriegen, en zijne uitvinding als de uwe te laten doorgaan? Zeg, Bernard Hurle — dééd hij dat?

Hurle gaf geen antwoord.

Een siddering liep over zijn lichaam.

— Mijn dochter — mijn lieve Violet! kreunde hij.

— Hebt gij aan de dochter van uw slachtoffer gedacht? vroeg Raffles met harde stem. Hebt gij u er om bekommerd, of zij beiden omkwamen van honger en ellende? Deerde het u iets, dat de oude man genoodzaakt was, een brood te stelen, om den honger van zijn eenig kind te stillen — een brood, hoort gij wel! Een

brood, terwijl gij in overdaad zwelgt, terwijl gij u zat vrat, terwijl de wijnen op uw tafel stroomden en gij een kapitaal uitgaaft, om uwe gasten iets bijzonders te kunnen voorzetten? Denkt gij, dat uw dochter onschendbaar is, omdat gij rijk zijt, en de vader van uw slachtoffer arm? Komt het er niet op aan, of de arme verhongert? Zeg — gij hartelooze schurk? Maar er is een vergelding, Bernard Hurle! Duncan zal gewroken worden, reken er op! Daar ligt papier. Voor den moord op den reiziger in Argentinië kunt gij helaas niet meer boeten, want de zaak is verjaard, naar ik vernomen heb. Maar de andere zaken zult gij boeten. Neem een pen, en schrijf, wat gij tegenover Duncan misdreven hebt zoowel als tegen den ouden uitvinder, die u het laatst bezocht.

— Maar dat zal mijn ondergang zijn! jammerde de fabrikant. Men zal mij naar de gevangenis sleepen, men zal mij bespuwen. Ik.....

Op dit oogenblik ging de deur open en... Violet verscheen op den drempel.

Zij was bleeker dan de dood, en haar oogen hadden een koortsachtigen gloed.

Zij deed een paar schreden in de kamer, waarbij zij zich aan de meubelen moest vasthouden, en zeide, met een stem die zonderling hard en droog klonk:

— Teeken dat stuk, vader.

— Maar mijn kind, je toekomst... kreunde Hurle.

— Teeken, zeg ik u. Wat doet mijn toekomst er toe. Gij hebt wel de toekomst van twee onschuldige menschen vernietigd. Teeken!

Het meisje maakte een bevelend gebaar.

Hurle nam de pen op, wierp nogmaals een schuwen blik op zijn dochter....., en begon te schrijven.

Tien minuten hoorde men niets dan het krassen van de pen over het papier.

Violet leunde met gesloten oogen tegen den wand.

Hurle stond op en gaf Raffles het papier.

Hij was lijkkleurig en zijn oogen hadden een waanzinnige uitdrukking.

— De vergelding — de vergelding.... mompelde hij zachtjes vóór zich heen.

Hij strompelde naar zijn bureau.

Een lade schoof snel open.....

— Houd hem tegen! schreeuwde Raffles eensklaps. Het was te laat.

Een schot klonk.

Met een zwaren slag viel het groote lichaam van den fabrikant voorover op het blad van de schrijftafel.

Met een kletterenden slag viel de revolver op den voer.

As een slaapwandelaarster trad Violet op het lichaam van haar vader toe.

Een dume stroom bloed vloeide uit diens rechter slaap.

— Wat was er met mijn vader — wat was de zaak, waarover gij sprak, mijnheer? zoo wendde zij zich toonloos tot Raffles.

Slechts een oogenblik aarzelde de Groote Onbekende.

Toen viel zijn blik op het smeekend gelaat van Charly.

— Het had niets te beteekenen, miss! zeide hij dof, en blijkbaar met inspanning. De zaak was veel minder ernstig dan — dat andere!

Barr trad snel naar voren en wilde iets zeggen.

Maar een bevelend gebaar van Raffles legde hem het zwijgen op.

Violet was nu vlak bij het levenlooze lichaam van haar vader.

Zij tilde de hand op, om die op zijn hoofd te leggen.

Maar de hand viel slap weder neder.

Het jonge meisje wankelde even en zou zijn neergelassen, als Charly niet snel was toegeschoten om haar op te vangen.

Dienzelfden nacht gebeurde er met Edgard Bowley iets zeer bijzonders. In het holst van den nacht werd

hij door een paar gemaskerde mannen van zijn bed gelicht, gebonden en gekneveld, vervolgens in een wachtende auto getild, die vliegensvlug met hem wegreed.

Gedurende den rit verzonk hij in een verdooving — en toen hij daaruit weder ontwaakte, was het weder duister — en hij lag op een hoop stroo uitgestrekt in een ledige schuur, terwijl op eenige meters afstand van hem een jong meisje rustig sluimerde.

Het was Violet Hurle!

Op zijn borst lag een brief, en het adres droeg zijn naam.

Vol verbazing scheurde hij de enveloppe stuk, en las bij het licht van zijn electrische zaklantaarn het volgende:

„Edgard Bowley!

Als gij dezen brief leest, zult gij u in Amerika bevinden, in gezelschap van het meisje, dat uwe vrouw zal worden. Misschien kan zij u wel verklaren, waarom ik het goed heb gevonden, u hier heen te brengen! Te Londen zijn dingen voorgevallen, welke haar bestaan daar zeer zouden verbitteren. Hier echter kunt gij een nieuw leven beginnen, met het geld, hetwelk gij in uw borstzak zult vinden — twintig duizend dollar — ruimschoots voldoende voor een man van uw jeugd en kunde! Het geld van Violet's vader krijgt gij echter niet — daaraan kleeft het zweet en het bloed van anderen. Ik echter zal het weten te gebruiken op een wijze, die aan duizenden ten goede zal komen.

JOHN RAFFLES.”

De volgende aflevering (No. 314) bevat :

DE DIAMANTENKONING.

